

Arrest

nr. 179 776 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 2006 in de wijk Al-Dora woonde. Omwille van een bedreiging die uw vader in 2006 gekregen had, vluchtte u dat jaar naar Syrië, waar u asiel had aangevraagd en in 2009 erkend werd als vluchteling door UNHCR. U verbleef in Damascus, Syrië, tot 23 oktober 2014, toen u omwille van de verslechterde veiligheidssituatie diende terug te keren naar Irak. U ging eerst naar Suleimaniya, Iraaks Koerdistan, maar omdat u daar niet permanent kon blijven, diende u terug te keren naar Bagdad. U keerde terug naar het huis van uw grootvader in de wijk Al-Dora. Na de dood van jullie buurman in juli 2015 verliet u het huis van uw grootvader en ging u bij uw

tante in de Jihad-wijk wonen, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak op 10 augustus 2015. U bent tot het zesde jaar naar de lagere school gegaan en diende eind 2005 te stoppen met uw studies. U heeft in Irak nooit gewerkt.

Uw vader werkte in Irak als bouwondernemer en had omwille van dit werk een dreig-sms gekregen van de 'AlMujahidin', ofwel Al-Qaeda, zij vonden immers dat uw vader samenwerkte met de Amerikanen. Omwille van dit dreigement bent u in 2006, met uw familie, naar Syrië gevlucht, waar jullie verbleven tot eind 2014. In 2009, toen u nog steeds in Syrië verbleef, werd uw grootvader in Irak het slachtoffer van een willekeurige arrestatie, wat te maken zou kunnen hebben met het feit dat hij soenniet en stamhoofd was. In 2013 werd uw grootvader vrijgelaten en op 28 augustus 2015 is uw grootvader overleden, dit als gevolg van een ernstige ziekte. In 2014 werd ook uw oom willekeurig gearresteerd en voor een korte periode vastgehouden, waarbij hij ook gemarteld werd. Zelf werd u op 13 juli 2014, tijdens uw verblijf in Syrië, het slachtoffer van een diefstal, waarbij u verschillende messteken gekregen had.

Toen u terugkeerde naar Bagdad wist u dat de situatie in Al-Dora heel gevaarlijk was en dat er overal milities waren. In juli 2015 werd uw buurman, die tot dezelfde stam als u behoort, vermoord, waardoor uw vrees nog toegenomen was. Omdat de soennitische gemeenschap geïsoleerd wordt en uit schrik voor willekeurige arrestaties en liquidaties bent u samen met uw familie naar het huis van uw tante in de Jihad-wijk, een gemengde wijk, vertrokken. Daar werd er echter bij de man van uw tante naar uw verblijf geïnformeerd, iets wat u persoonlijk ervaart als een dreigement. De man van uw tante had tegen hen gezegd dat jullie enkel op bezoek kwamen en binnenkort weer zouden vertrekken. Nadien heeft hij hierover gesproken met uw vader en kwamen ze tot de conclusie dat jullie leven in gevaar was. Op 10 augustus 2015 heeft u vervolgens Irak verlaten en nam u in Bagdad met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 24 augustus 2015 en diende op 26 augustus 2015 samen met uw broer (A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), CG (...) en OV (...)) een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw groene kaart van UNHCR, een kopie van de woonkaart van uw moeder, uw nationaliteitsbewijs, uw vluchtelingencertificaat van UNHCR en een enveloppe van uw DHL-postverzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient door het CGVS opgemerkt te worden dat u zich in feite enkel beroept op de algemene situatie in Bagdad (CGVS, pg. 11-12). Hoewel u verschillende incidenten aanhaalde, nl. de arrestaties van uw grootvader en oom, de moord op uw buurman en het informeren naar u bij uw tante in de Jihad-wijk, slaagt u er niet in een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken en/of feiten die zich persoonlijk ten aanzien van u zouden hebben voorgedaan in te roepen.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op de door u aangehaalde incidenten die plaatsgevonden hebben vóór uw terugkeer naar Bagdad eind 2014.

Wat betreft de feiten die zouden hebben plaatsgevonden eind 2005, waarbij uw vader geïsoleerd werd door Al-Qaeda en waardoor het ganse gezin naar Syrië diende te vluchten, wenst het CGVS nog op te merken dat deze daten van intussen meer dan 10 jaar geleden en intussen niet meer actueel zijn. Het betreft bovendien een éénmalig incident, nl. bedreiging ten aanzien van uw vader via sms, waarna noch uw vader noch iemand anders van uw familie hier nog iets over gehoord hebben. Daarenboven zouden zowel u als uw familie hier bij jullie terugkeer naar Bagdad in 2014 geen problemen meer door gekend hebben (CGVS, pg. 6).

Hiernaast dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de arrestaties van uw grootvader (in 2009) en oom (in 2014). Zo kan u niet preciseren om welke reden uw grootvader en oom gearresteerd en vastgehouden werden en spreekt u over 'willekeurige' arrestaties. Desalniettemin haalt u wel aan dat de arrestatie van uw grootvader volgens u iets te maken had met het feit dat hij een stamhoofd en een soenniet was (CGVS, pg. 13). Deze verklaringen zijn echter louter en alleen gebaseerd op vermoedens. Bovendien is er geen enkele concrete aanwijzing om te kunnen spreken van een gerichte vervolging ten aanzien van uw familie. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat deze arrestaties daten van enkele jaren geleden. Zo werden uw grootvader en oom respectievelijk in mei 2013 en april 2014 vrijgelaten, toch reeds meer dan twee jaar geleden. Daarenboven zouden zowel uw grootvader als uw oom na hun vrijlating geen problemen meer gekend hebben hierdoor. Dat uw grootvader en oom in het verleden aangehouden zijn geweest, toont bijgevolg geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aan. U haalt zelf immers geen concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierbij persoonlijk in het vizier werd genomen en/of dat u als gevolg van deze detenties zelf in de problemen bent

gekomen (CGVS, pg. 13-14). Dat u bovendien vrijwillig besloot terug te keren naar Irak, terwijl u wist dat uw grootvader en oom in het verleden reeds onderworpen waren aan een willekeurige arrestatie en detentie, relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging die hiervan uit zou gaan. Bijgevolg is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst gevisieerd zou worden als gevolg van bovenstaande incidenten.

Verder haalt u aan dat uw buurman in juli 2015 vermoord werd en uw vrees hierdoor toegenomen was. Hoewel u uw buurman niet goed kende, zo kent u zijn naam niet en had u geen contact met hem, haalt u wel aan dat hij tot dezelfde clan als u behoorde. Uit uw verklaring kan echter geenszins afgeleid dat hij om deze reden vermoord werd. U weet immers noch waarom noch door wie uw buurman vermoord werd, in feite zou hij dus door eender wie en om eender welke reden kunnen vermoord zijn (CGVS, pg. 12). Na de moord heeft u hier bovendien niets meer over gehoord, evenmin haalt u concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierdoor persoonlijk in het vizier werd genomen, u baseert uw eigen vrees louter op de door u gepercipieerde situatie in uw regio. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de moord op uw buurman eerder gebruikt ter staving van de algemene situatie in Bagdad en in de wijk Al-Dora, dan ter staving van een persoonsgerichte vrees voor vervolging (CGVS, pg. 11-12). Hieruit dient geconcludeerd te worden dat ook de moord op uw buurman geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aantoont.

Ook het feit dat er tijdens uw verblijf bij uw tante in de Jihad-wijk personen naar u en uw familie kwamen informeren bij de man van uw tante, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden, te meer daar u, volgens uw verklaringen, nadien niets meer gehoord hebt van deze personen, u hierdoor geen problemen gekend hebt en ook uw tante en haar man hierdoor niets meegemaakt hebben (CGVS, pg. 20).

Uit bovenstaande vaststellingen kan geenszins vastgesteld worden dat u omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging Irak verlaten hebt. Hoewel u melding maakt van verschillende incidenten, spreekt over willekeurige arrestaties en ontheemden die gevisieerd werden in Bagdad (CGVS, pg. 11), kan u niet aannemelijk maken dat u persoonlijk werd of wordt gevisieerd. U verklaart daarenboven zelf geen persoonlijke problemen gekend te hebben en Irak ontvlucht te zijn omwille van de algemene situatie in Bagdad (CGVS, pg. 12-14). Het loutere gegeven dat u een soenniet in Bagdad was en gedurende een langere periode buiten Irak woonde, is bovendien onvoldoende om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Tot slot, uw loutere verwijzing naar uw stamnaam is evenmin van die aard dat dit op zich voldoende is om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging. Dient opgemerkt dat de Duleimi-stam in Irak over duizenden stamleden beschikt, onderverdeeld in verschillende clans, en verspreid over diverse provincies (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS). Alhoewel in bepaalde provincies, zoals al-Anbar, vele Duleimi's zich in 2014 hebben opgeworpen als tegenstanders van het Iraakse regime, betekent dit niet dat per definitie elk lid van de Duleimi, en dat zijn er duizenden, - ongeacht hun regio van herkomst - het voorwerp uitmaakt van een persoonsgerichte vervolging vanwege de Iraakse overheden. Dat u omwille van uw naam zal worden gevisieerd is een veronderstelling van uwentwege die u, persoonlijk ten aanzien van u zelf, niet met concrete feiten of gebeurtenissen kan staven. Enkel en alleen al de vaststelling dat u persoonlijk op geen enkel moment werd verontrust omwille van uw familiebanden, toont aan dat uw stelling inderdaad zeer hypothetisch is.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitsdocumenten en de documenten van UNHCR in Syrië tonen enkel uw identiteit en verblijf in Syrië aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Deze documenten kunnen echter geen persoonsgerichte vrees voor vervolging aantonen.

Inzake het bewijs dat u volgens uw verklaringen in 2009 als burger uit Centraal-Irak als vluchteling erkend werd door UNHCR in Syrië dient te worden gesteld dat dit in die periode vooral op 'prima facie'-basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en dat hieraan aldus niet noodzakelijkerwijze een toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Jullie aanvraag voor hervestiging in de Verenigde Staten werd vervolgens in 2014 afgewezen. Bovendien achtte u het nadien veilig genoeg om naar uw land van herkomst terug te keren én kon u recentelijk uw land verlaten, via de luchthaven van Bagdad, in het bezit van uw eigen geldig paspoort. Dit laatste is allerminst een aanwijzing van een gevisieerd-zijn in de zin van de Conventie (CGVS, pg. 9).

Tot slot merkt het CGVS ook nog op dat u aanhaalde het slachtoffer geworden te zijn van geweld tijdens uw verblijf in Syrië (CGVS, pg. 6). Uw broer legde ter staving hiervan ook een medisch attest voor (zie gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), pg. 16 en groene map in het administratief dossier van broer A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), CG (...)). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een probleem betreft dat zich heeft voorgedaan buiten uw land van herkomst. Daarenboven betreft het ook enkel een éénmalig incident, waarbij de daders als doel enkel het stelen van uw gsm voor ogen hadden (CGVS,

pg. 6 en gehoorverslag broer A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), pg. 16). Opnieuw kan voorgaande dus bezwaarlijk beschouwd worden als een indicatie van persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw broer A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”, van “het beginsel van tegensprekelijkheid”, van de rechten van verdediging, en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Wat de beoordeling van zijn asielrelaas betreft, betoogt verzoeker als volgt:

“De bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De bestreden beslissing beschouwt inderdaad dat verzoeker zich enkel beroept op de algemene situatie in Bagdad en dat de arrestaties van zijn familieleden louter willekeurige arrestaties zijn.

De bestreden beslissing houdt echter geen rekening met alle informatie van het administratief dossier noch met alle verklaringen van verzoeker. Verzoeker heeft wel een individuele vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker had ingeroepen in zijn asielaanvraag dat hij afkomstig is van de tweede grootste, soennitische, clan, Al-Duleimi en dat zijn familie duidelijk vervolgd wordt gezien de bedreiging van zijn vader eind 2005 waardoor de familie moest vluchten naar Syrië, de vierjarige detentie van zijn grootvader en de detentie van zijn oom, en de recente moord van zijn buurman in juli 2015 die van hetzelfde clan is als verzoeker.

De bestreden beslissing betwist geen van de feiten verklaard door verzoeker. Er worden trouwens geen incoherenties of tegenstrijdigheden gevonden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer, A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (CG (...) en OV (...)). Enkel wordt er geoordeeld dat de feiten ofwel te oud zijn om een actueel risico te bewijzen of dat ze niet gelinkt zijn aan een vrees voor vervolging. Dit gaat echter om een appreciatiefout.

De arrestatie en detentie van verzoekers familieleden

De bestreden beslissing oordeelt dat de arrestaties van de familieleden van verzoeker geen aanwijzing kunnen zijn voor een risico op vervolging in hoofde van verzoeker. Zo stelt de bestreden beslissing: "Desalniettemin haalt u wel aan dat de arrestatie van uw grootvader volgens u iets te maken had met het feit dat hij een stamhoofd en een soenniet was (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn echter louter en alleen gebaseerd op vermoedens"

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Verzoekers grootvader werd gedurende vier jaar opgesloten, dit kan niet louter om een willekeurige arrestatie gaan. Op de documenten van de arrestatie staat dat hij gearresteerd werd in de strijd tegen terrorisme. Verzoekers grootvader werd beschuldigd van terrorisme omwille van het feit dat hij de stamhoofd is van een soennitische stam.

Amnesty International bevestigt dat het veel soennieten worden gearresteerd en beschuldigd van terrorisme (stuk 19):

"Security forces carried out arrests without judicial warrants and without informing those they arrested or their families of any charges. Detainees, particularly terrorism suspects, were held incommunicado for weeks or months following arrest, often in conditions amounting to enforced disappearance and in secret prisons controlled by the Ministries of the Interior and Defence that were not open to inspection by the Office of the Public Prosecution or any monitoring bodies. In May, the Minister of the Interior denied that his ministry operated secret detention facilities, in response to complaints of enforced disappearances by detainees' families. Many detainees were released without charge but thousands of others continued to be held in harsh conditions, including at Nassiriyah Prison, south of Baghdad, which was mostly used to hold Sunni men convicted of or facing trial on terrorism charges, and where prisoners were reportedly abused."

De bestreden beslissing kan dus niet zomaar de vrees van verzoeker verwerpen door te stellen dat verzoekers verklaringen louter gebaseerd zijn op vermoedens. Het CGVS biedt daarenboven geen uitleg waarom de grootvader van verzoeker gedurende vier jaar opgesloten zou zijn geweest.

De bestreden beslissing stelt verder: "Bovendien is er geen enkele concrete aanwijzing om te kunnen spreken van een gerichte vervolging ten aanzien van uw familie. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat deze arrestaties dateren van enkele jaren geleden. Zo werden uw grootvader en oom respectievelijk in mei 2013 en april 2014 vrijgelaten, toch reeds meer dan twee jaar geleden. (...) U haalt zelf immers een concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierbij persoonlijk in het vizier werd genomen en/of dat u als gevolg van deze detenties zelf in de problemen bent gekomen".

De bestreden beslissing kan niet overtuigen door te stellen dat de arrestaties van verzoekers familieleden zo lang geleden zijn verlopen dat het niet zou wijzen op een vervolging van verzoekers familie: ze werden amper twee en drie jaar geleden vrijgesteld en verzoekers grootvader was zo ernstig ziek na zijn vrijlating dat hij in augustus 2015, iets meer dan een jaar na zijn vrijlating, aan zijn ziekte is overleden. Het feit dat hij dan met rust werd gelaten kan dus geen argument zijn om de afwezigheid van vervolging aan te tonen.

Afwezigheid van effectieve vervolgingsdaden ten aanzien van verzoeker

De bestreden beslissing neemt vervolgens een argument uit het feit dat verzoeken niet persoonlijk werd gevisieerd in Irak: "Daarenboven zouden zowel u als uw familie hier bij jullie terugkeer naar Bagdad in 2014 geen problemen meer door gekend hebben".

Het feit dat verzoeker zelf geen probleem heeft ondervonden is echter geen aanwijzing van de afwezigheid van vervolging: van 2006 tot 2014, dus van zijn 12 tot zijn 20 jarige leeftijd, was verzoeker vluchteling in Syrië, samen met zijn boer en zijn ouders (stuk 17). Hij werd zelfs erkend als vluchteling

door UNHCR in 2009. In 2014 werden ze echter verplicht om Syrië te verlaten omwille van de daar aangaande oorlog alsook omwille van een aanval op verzoeker en messteken die hij daar kreeg. Deze elementen worden niet betwist door het CGVS. Verzoeker en zijn gezin wisten dat ze niet konden terugkeren naar Irak en hebben een aanvraag tot ressettlement gedaan bij de Verenigde Staten. Deze aanvraag werd hen geweigerd (stuk 18) niet omdat ze niet beschouwd werden als vluchtelingen in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar op basis van een discretieclausule voor veiligheidsredenen. Verzoeker en zijn gezin hadden dus geen andere keuze dan terugkeren naar Irak. Ze hebben er dan voor gekozen om naar Sulaimanya te gaan, omdat het daar veiliger was, maar na een maand werden ze verplicht om te vertrekken omdat ze daar geen verblijfsrecht hadden (CGVS, bl. 6).

Verzoeker verklaarde (CGVS, bl. 11): "We werden gedwongen om terug te keren naar Bagdad. (...) We wisten dat de situatie in Dora heel gevaarlijk is en we niet zomaar met de mensen omgaan of een gesprek voeren, want we zijn al lang weg uit Dora. Vooral mijn vader en moeder hadden de vrees dat wij contact zouden opnemen met andere mensen, want wij zijn op heel jonge leeftijd vertrokken uit de regio en weten niet wat veranderd is daar. Onze regio is gevaarlijk overal zijn milities. Tot de buurman uiteindelijk vermoord werd en onze vrees in dit geval toegenomen was".

Terug in Irak is verzoeker inderdaad verborgen gebleven omwille van zijn schrik voor vervolgingen. Dit blijkt duidelijk uit de rantsoenkaart waarop geschreven wordt dat verzoeker, zijn broer en zijn vader afwezig zijn, enkel zijn moeder werd vermeld als aanwezig en ging eten halen. Terwijl verzoeker zijn voedselkaart had getoond tijdens het gehoor op het CGVS (zie CGVS, bl. 9), wordt dit document niet overgenomen in de lijst van documenten ter staving van verzoekers asielaanvraag. De bestreden beslissing heeft de zorgvuldigheidsplicht duidelijk geschonden door geen rekening te houden met alle elementen uit het administratief dossier

Verzoeker had dus geen contact met niemand en bleef verborgen omdat hij toen al vreesde voor vervolgingen. Het feit dat hij niet het slachtoffer wordt van vervolgingen als hij verborgen leeft kan geenszins betekenen dat verzoeker ook veilig zou zijn als hij een normale leven leidt.

De bestreden beslissing kan dus niet gevolgd worden als het motiveert: "Dat u bovendien vrijwillig besloot terug te keren naar Irak, terwijl u wist dat uw grootvader en oom in het verleden reeds onderworpen waren aan een willekeurige arrestatie en detentie, relateert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging die hiervan uit zou gaan".

Verzoeker is alles behalve vrijwillig teruggekeerd. Het CGVS is op de hoogte van de veiligheidssituatie in Damascus en het conflict dat gaande is in Syrië. De subsidiaire bescherming wordt toegekend aan alle asielzoekers uit Damascus. In 2014 had verzoeker geen andere keuze dan Syrië verlaten omdat het niet betwist kan worden dat zijn leven in gevaar was in Damascus. Verzoeker heeft daarom geprobeerd om als vluchteling naar de VS te gaan, maar dat werd hem geweigerd zoals hierboven gesteld. Verzoeker heeft dan besloten om verborgen te blijven in Irak, gezien hij nergens anders naartoe kon. Het feit dat verzoeker gevlucht is van de Syrische oorlog kan dus niet worden gebruikt om de werkelijkheid van verzoekers vrees de betwisten.

Verzoeker verklaarde daarenboven dat men na zijn vertrek uit Irak nog op zoek naar hem en zijn vader was. Verzoekers vader bevindt zich sindsdien in Turkije omdat hij ook vreesde voor vervolging in Irak (CGVS, bl. 4).

Erkend als vluchteling in Syrië

Daarnaast hecht het CGVS geen aandacht aan een belangrijk element van bewijs van verzoekers vrees voor vervolging: het feit dat hij in 2006 gevlucht is naar Syrië en niet is teruggekeerd naar Irak tot op het moment dat de Syrische oorlog het onmogelijk maakte voor verzoeker om daar langer te blijven. Hij werd erkend als vluchteling door UNHCR en ook de VS betwist niet dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging (stukken 17 en 18)

Het CGVS geeft geen aandacht aan dit element door louter te stellen dat "Inzake het bewijs dat u volgens uw verklaringen in 2009 als burger uit Centraal-Irak als vluchteling erkend werd door UNHCR in Syrië dient te worden gesteld dat dit in die periode vooral op 'prima facie'-basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en dat hieraan aldus niet noodzakelijkerwijze een toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging."

Dit is ten eerste tegenstrijdig met de stelling van de bestreden beslissing dat de feiten aan de basis van het vluchten naar Syrië wel gebeurd zijn maar dat de vrees niet meer actueel zou zijn: "Wat betreft de feiten die zouden hebben plaatsgevonden eind 2005, waarbij uw vader gevlucht werd voor Al-Qaeda en waardoor het ganse gezin naar Syrië diende te vluchten, wenst het CGVS nog op te merken dat deze data van intussen meer dan 10 jaar geleden en intussen niet meer actueel zijn. Het betreft bovendien een éénmalig incident, nl. bedreiging ten aanzien van uw vader via sms, waarna noch uw vader noch iemand anders van uw familie hier nog iets over gehoord hebben."

Het CGVS lijkt dus langs een kant de werkelijkheid van de vrees van verzoekers gezin die geleid heeft tot het vluchten naar Syrië te betwisten terwijl in het begin van de beslissing leek dit niet betwist, maar enkel te oud om nog een actuele vrees te kunnen zijn. De bestreden beslissing is dus aangetast met inconsistenties.

Er moet ook opgemerkt worden dat verzoeker amper 12 jaar oud was toen hij met zijn familie gevlucht is naar Syrië. Hij was toen niet op de hoogte van alle details van de problemen van zijn familie. Wat verzoeker wel weet is dat zijn familie bedreigd is omwille van hun behoren tot een belangrijke soennitische stam in Bagdad.

Risico als soenniet van een belangrijke stam

Het COI Focus van 31 maart 2016 vermeldt:

“Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen.” (bl. 10)

“Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.

- Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.

- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.” (bl. 17)

Gezien de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, gekenmerkt door een hoog niveau van willekeurig geweld, zoals hieronder beschreven, en het feit dat verzoeker tot de Soennitische minderheid behoort, waardoor hij significant meer risico loopt dan anderen om het slachtoffer te worden van geweld, is het duidelijk dat verzoeker in aanmerking moet komen voor een internationale bescherming.

De UNHCR in zijn “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012” (bl. 24-41) waarschuwt dat sommige religieuze minderheden nood hebben aan internationale bescherming omwille van hun religie, waaronder de Soennieten in gebieden met sjiitische minderheid. UNHCR beschouwt da, afhankelijk van de concrete omstandigheden, religieuze minderheden in centrum en zuid Irak zeker nood hebben aan bescherming omwille van hun behoren tot die religieuze minderheid:

“Both Sunnis and Shi'ites living in or returning to areas in which they would constitute a minority may be exposed to targeted violence on account of their religious identity.⁵⁹⁴ Both Shi'ites in Sunnidominated neighbourhoods and Sunnis in Shi'ite-dominated neighbourhoods have reportedly been subjected to threatening letters demanding that they vacate their homes. In cases where individuals do not comply, there are reports of violence or harassment, including killings.” (bl. 26)

In de « UN position on returns to Iraq » van oktober 2014 leest men (stuk 7, §9): “Reports indicate a resurgence of sectarian reprisal with bodies of Sunni men found blindfolded, handcuffed and apparently executed, in different parts of the country, primarily in Baghdad.”

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr 167507 van 12 mei 2016:

[citaat uit arrest]

De bestreden beslissing motiveert niet waarom de vrees van verzoeker met betrekking tot zijn religieuze afkomst niet zou kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling of tot het bekomen van de subsidiaire bescherming. Zowel de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 48/3 en 48/4 werden hierdoor geschonden.

Ten slotte moet de subjectieve vrees van verzoeker worden benadrukt. Hij heeft als vluchteling geleefd in Syrië van zijn 12 jarige leeftijd tot zijn 20. Zijn grootvader en zijn oom werden in die periode gearresteerd en in detentie geplaatst. Gezien de veiligheidssituatie in Bagdad, vooral voor Soennieten, wanneer iemand zich heeft geïnformeerd achter hem is het logisch dat verzoeker vreesde voor zijn leven of om gearresteerd te worden.

De bestreden beslissing kan dus niet gevolgd worden als het stelt: "ook het feit dat er tijdens uw verblijf bij uw tante in de Jihad-wijk personen naar u en uw familie kwamen informeren bij de man van uw tante, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden, te meer daar u, volgens uw verklaringen, nadien niet meer gehoord hebt van deze personen, u hierdoor geen problemen gekend hebt en ook uw tante en haar man heid door niets meegemaakt hebben". Verzoeker is onmiddellijk na dit incident vertrokken uit het land waardoor het logisch is dat hij geen problemen heeft ondervonden nadien. Gezien het verleden van de familie is dit wel een aanwijzing van een ernstig risico op vervolging.

Er moet dus geconcludeerd worden dat al die elementen die niet betwist worden door het CGVS wel de vrees voor vervolging van verzoeker rechtvaardigen, op zijn minste een subjectieve vrees. Verzoeker moet erkend worden als vluchteling."

Wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft, betoogt verzoeker als volgt:

"Terwijl de bestreden beslissing oordeelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet dermate uitzonderlijk is dat verzoeker nood heeft aan bescherming wordt hieronder gewezen op de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing (1.1.), op het feit dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel zo hoog is dat de aanwezigheid in de stad een risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger gezien het aantal gewelddadige incidenten (1.2.), de impact van het geweld op het dagdagelijks leven in Bagdad (1.3.) en rekening houdend met de duur van het conflict (1.4.). Het CGVS had eveneens meer aandacht moeten besteden aan het risico op religious cleansing in de Irakese hoofdstad (1.5.).

Gebrekkige motivering van de bestreden beslissing omtrent het willekeurig geweld

De bestreden beslissing motiveert:

"Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten."

Er wordt dus bevestigd in de bestreden beslissing dat er sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in Bagdad: maandelijks honderden doden en gewonden. Het CGVS beschouwt evenwel dat andere elementen in rekening moeten worden gehouden om over de subsidiaire bescherming te kunnen oordelen. De bestreden beslissing vermeldt echter niet welke concrete gegevens toelaten om het aantal slachtoffers te relativiseren: wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers gedwongen werden om hun land te verlaten... Die informatie wordt niet gegeven.

Daarenboven, ook al zou die informatie wel gegeven worden, moet het CGVS nog uitleggen op welke criteria het zich baseert om te oordelen dat de verhouding tussen het aantal burgers en het aantal slachtoffers te klein is om de subsidiaire bescherming te verlenen.

Zonder die elementen kan men enkel vaststellen dat de bestreden beslissing erkent het groot aantal slachtoffers en dus blijkt dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat het aannemelijk is dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Men moet dus vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd. Deze kritiek werd eveneens gesteld door Caritas International en Ciré in "parole à l'exil" van mei 2016 (stuk 8, bl. 39):

"Nous avons pu remarquer que le CGRA ne semble pas suffisamment prendre en considération l'actualisation établie par le Cedoca et qu'il omet des éléments importants du COI dans sa conclusion de ne pas octroyer la protection subsidiaire »

Dit document maakt een gedetailleerde kritiek van de conclusie van de beslissingen van het CGVS in vergelijking met de informatie van het COI Focus van 31 maart 2016:

"Le Cedoca définit Bagdad comme étant une zone d'attaque de l'Etat islamique. Cette organisation utilise une stratégie de la terreur : la capitale connaît régulièrement des attentats à la voiture piégée, des attentats suicides et des attentats avec des explosifs dissimulés en bordure de route (sans compter le nombre d'attentats déjoués). Le COI de mars 2016 fait également état de nouvelles formes d'attaques : ceintures explosives, portées par des cyclistes et motocyclistes ou des attentats coordonnés avec

ceintures explosives, voitures piégées et hommes portant des armes automatiques. Ces derniers sont exceptionnels à Bagdad mais apparaissent régulièrement dans les régions où des affrontements militaires ouverts entre les forces irakiennes et EI sévissent.

Contrairement au COI Focus Bagdad d'octobre 2015, où le Cedoca mentionnait explicitement qu'il n'y avait pas d'affrontements ouverts avec l'EI, contrairement à l'actualisation de mars 2016 qui fait mention, en détails, de deux exceptions d'événements survenus respectivement du 11 janvier 2016 et du 28 février 2016 (...) Enfin, le CGRA ne mentionne pas dans sa conclusion que, selon les COI, le gouvernorat de Bagdad a été celui ayant enregistré chaque mois, en 2015 et 2016, le nombre le plus élevé de victimes civiles. Cela est sans compter que le Cedoca rappelle le risque de sous-évaluation des données avancées, en ce que certaines victimes ne sont pas toujours visibles, que les médias rapportent moins d'incidents en période de vacances et que le gouvernement tient une politique de censure et de propagande. Cet « oubli » a d'ailleurs été pointé dans deux arrêts du 12 avril 2016 du Conseil du contentieux des étrangers, concernant le COI Focus Bagdad du 6 octobre 2015» (bl. 40-41)

Het is dus duidelijk dat de bestreden beslissing een onvolledige lezing maakt van het COI Focus wat betreft het geweld in Bagdad, maar ook wat betreft de invloed van de milities:

“Le Cedoca admet que la présence de milices chiites à Bagdad a permis de réduire le nombre d'attentats commis par l'EI, mais cela n'a cependant pas empêché la survenance d'attentats à la voiture piégée.

Les milices d'auto-défense (Hashd al-Sha'bi – Unités de mobilisation pour le peuple) sont sous le contrôle des milices chiites les plus puissantes. Cette information contredit la version officielle du gouvernement irakien, qui parle de milices citoyennes authentiques qui seraient commandées par des officiers de l'armée.

Il semblerait que les milices chiites aient « rempli le vide de pouvoir résultant des défections dans l'armée irakienne ». Les milices ont, par conséquent, mis en place leurs propres check-points. Elles agissent en toute impunité, et ont le dessus si une confrontation survient avec les forces officielles de sécurité. De nombreux incidents sont imputés aux milices, tels que des arrestations, des mauvais traitements, des disparitions de civils (ce sont rarement des violences ouvertes).

Des cadavres sont retrouvés dans les rues de Bagdad, mais il est difficile d'imputer la responsabilité de ces meurtres aux milices puisque certains miliciens agissent pour leur propre compte, et certaines organisations criminelles sont également actives dans la ville.

Les civils sunnites sont les plus souvent visés par ces actes de violence, mais pas exclusivement. » (p. 42-43)

De bestreden beslissing maakt dus duidelijk een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Bagdad door geen rekening te houden met objectieve informatie verzameld door het CGVS zelf.

Al over de conclusie die getrokken werd uit het COI Focus van 6 oktober 2015 oordeelde Uw Raad in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

[citaat uit arrest]

Als men het COI Focus van oktober 2015 en van maart 2016 vergelijkt is het duidelijk dat dit laatste een ergere situatie beschrijft dan de eerste, waardoor de kritiek nog zinvoller wordt.

Het arrest verwijt onder meer aan het CGVS (zie onze onderstreping) dat het concludeert dat het geweld in Bagdad gedaald is, zonder zich te baseren op vergelijkbare cijfers voor de vergeleken jaren. Ook al voert verwerende partij in de bestreden beslissing een nieuw rapport aan van 31 maart 2016, brengt ze geen nieuwe vergelijking van het aantal slachtoffers in 2013 en in 2015:

“In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager.”

Wat de aantallen waren in 2013 en in 2015 wordt echter niet vermeld, wat het onmogelijk maakt om een vergelijking te maken tussen 2013 en 2015.

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht. Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om een internationale bescherming te verlenen (de volgende delen zijn een poging om die informatie te verschaffen) dan moet de bestreden beslissing vernietigd worden omwille van de schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De wiskundige berekening die hierboven werd bekritiseerd werd daarenboven verworpen als methode bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming, zowel door Uw Raad als door de UNHCR en de rechtsleer: zie het arrest van de RVV nr 167 754 van 10.08.2007 en het rapport « H.C.R. Safe at Last ? Law and practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 », met commentaar in L. LEBOEUF et S. SAROLEA, “La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114.

In voornoemd rapport stelt UNHCR:

« A similar mathematical approach was initially taken by the Belgian determining authority, but was rejected by the Belgian Council of State in 2007. Also, in a judgment of 9 September 2010, the Dutch Council of State held that the Minister of Justice, in referring solely to the number of civilian casualties, had not provided sufficient grounds for the determination that the intensity of violence did not engage Article 15 (c). Likewise, the UK Upper Tribunal, having itself conducted a mathematical calculation, held that: we do not rule out that if in certain areas the figures rise to unacceptable levels (relative to the size of the population in that area) that Article 15 (c) might be engaged, at least in respect to the issue of risk in the home area, although we would emphasise that any assessment would be one that was both quantitative and qualitative and took into account a wide range of variables, not just numbers of attacks or deaths; and: our overall assessment of Article 15 (c) risk has to be a holistic one looking at a range of variables. The Upper Tribunal stressed that such "evidence cannot be confined to the numbers of casualties" and "[f]igures in any event only furnish a part of the overall evidence needed to assess Article 15 (c) risk." (p. 44)

Door gebruik te maken van deze beperkende analysemethode maakt het CGVS een verkeerde interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Over het niveau van willekeurig geweld

Er blijkt duidelijk uit het COI Focus van 31 maart 2016 dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, wet de twee voorwaarden zijn met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming:

"Het Institute for the Study of War (ISW) rekent Bagdad tot de "ISIS Attack Zone", waarin ISIS over de nodige mogelijkheden beschikt om aanvallen uit te voeren" (bl. 8)

Echter wordt geoordeeld door het CGVS dat het niveau van geweld niet zo hoog is dat het een reëel risico vormt op het leven of de persoon van de inwoners van Bagdad. Een aandachtige lezing van het COI Focus en van andere, recentere informatie over de veiligheidssituatie leidt echter tot de omgekeerde conclusie.

Het COI Focus van 31 maart 2016 is inderdaad al achterhaald door nieuwe, recentere aanslagen met een groot aantal slachtoffers. Het aantal slachtoffers en de incidenten worden enkel gerekend tot februari 2016 in het COI Focus aan de basis van de bestreden beslissing. De situatie blijft evolueren en verergeren.

Bagdad heeft overal het nieuws gemaakt sinds een aanslag in de nacht van 2 tot 3 juli gepleegd door IS, met meer dan 281 doden als gevolg (stuk 14). Het totaal zou zelfs 340 doden zijn, na een nieuw aanslag enkele dagen later (stuk 15). **Het aanslag van 2 juli 2016 is het gewelddadigste aanslag sinds 2003** (stuk 14). De machteloosheid van de regering werd duidelijk na die aanslagen en heeft geleid tot het ontslag van de verantwoordelijken voor de veiligheid (stuk 15). Daarenboven waarschuwen de VN voor andere gelijkaardige incidenten:

"Ján Kubiš, the Special Representative of the UN Secretary-General for Iraq and head of the UN Assistance Mission in Iraq (UNAMI), joined Mr. Ban in condemning the terrorist bombing.

The terrorists of Daesh who have suffered defeats at the battlefield are seeking to avenge their losses by targeting vulnerable civilians

"This is a cowardly and heinous act of unparalleled proportions, to target peaceful civilians in the closing days of the holy month of Ramadan including shoppers preparing for the Eid-ul-Fitr holiday. This shows Daesh's wanton intentions to kill, maim and demoralize," said Mr. Kubiš.

"The terrorists of Daesh who have suffered defeats at the battlefield are seeking to avenge their losses by targeting vulnerable civilians," Mr. Kubiš added." (stuk 16).

Mei 2016 werd daarvoor al een van de gewelddadigste maanden uit de laatste jaren met meer dan 140 doden op een week (stuk 13). **Het is dus duidelijk dat de situatie in Bagdad onstabiel is en blijft verergeren**, ondanks de enkele positieve signalen die werden gebruikt als basis voor de beoordeling van het CGVS.

Ook al hadden sommigen hoop dat de gevechten in Fallujah een verbetering van de situatie zou meebrengen is dit alles behalve het geval:

"The Iraqi offensive against Islamic State militants in Fallujah has not caused terrorist attacks in Baghdad to subside, as some inside the Iraqi capital expected, a military spokesman in Baghdad said Wednesday.

"Some inside the Iraqi government, some inside Baghdad itself felt the attacks were coming out of Fallujah," Col. Chris Garver, the spokesman for the coalition-led operation against Islamic State, told reporters at the Pentagon via teleconference from Baghdad.

"The attack on Fallujah has not, to this point, changed the rhythm of which they continue to try to launch these terror attacks inside Baghdad," he said." (stuk 3)

Maar zelfs zonder die nieuwe elementen was het al onbegrijpelijk hoe de bestreden beslissing tot die conclusie komt op basis van het COI Focus van 31 maart 2016 (zie 1.1.). Er is ook kritiek gekomen op de informatie gerapporteerd in het COI Focus zelf over 2015, met onderrapportering van het aantal slachtoffers:

“Le blogueur J. Wing (Musings on Iraq) nous fait remarquer que le gouvernement de Bagdad est le seul pour lequel le nombre d'incidents n'a fait qu'augmenter au cours de l'année 2015. L'on peut donc s'étonner que le Cedoca, dans le COI Focus Bagdad du 31 mars 2016, ne recense pour l'année 2015, que 39 attentats. Avant l'actualisation du COI en mars 2016, 31 attentats avaient été relevés par le Cedoca dans le COI d'octobre 2015 (chiffre à jour au 3 septembre 2015). Ce chiffre était repris par le CCE dans son arrêt à 3 juges du 16 février 2016, pour soutenir l'argumentaire selon lequel l'intensité des violences est en diminution en comparaison aux années précédentes.

Cependant, dans deux autres arrêts du 12 avril 2016, le Conseil avait marqué son étonnement : « (...) le Conseil est interpellé par le fait que la baisse significative alléguée du nombre d'attentats en 2015, procède d'une analyse quelque peu tronquée puisqu'elle résulte d'une comparaison, sans nuance aucune, entre les chiffres des neufs premiers mois de l'année 2015 par rapport à ceux des douze mois des années 2014 ou 2013 ».

Si la notion d'attentats n'est pas définie par le Cedoca, veuillez noter la différence frappante avec le nombre d'incidents que J. Wing recense pour l'année 2015 à Bagdad, qui est de 2.631. Cette différence est d'autant plus troublante du fait que le Cedoca se réfère au blog de J. Wing « Musings on Iraq » aux fins de recherches pour la rédaction des COI. » (stuk 9, bl. 48)

Desondanks vermeldt het COI Focus van 31 maart 2016 verschillende elementen die voldoende zijn om te concluderen tot de nood aan bescherming van verzoeker.

Zo werd gerapporteerd dat de gevechten tussen ISIS en het leger niet open gevechten zijn in Bagdad, met al twee uitzonderingen, enkel voor de drie eerste maanden van 2016 (bl. 9-10) waar er wel open gevechten waren in Bagdad:

“Volgens het Institute for the Study of War is de oorlogvoering van ISIS "hybrid", en combineert de organisatie conventionele oorlogsvoering met guerrilla-technieken en terrorisme. Naargelang de strategische doelstellingen en haar sterkte wisselt ISIS tussen de verschillende methodes en slaagt er ook in om deze te combineren, bijvoorbeeld door een reeks gecoördineerde zelfmoordaanslagen in een stad net voor een grootschalige conventionele aanval. In Bagdad kiest ISIS momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen (zie ook hoofdstuk 3. Typologie van het geweld), met uitzondering van de boven genoemde aanvallen in Abu Ghraib en al-Jadida.

De van ISIS uitgaande dreiging moet worden gemeten aan de capaciteit van de organisatie om in de hoofdstad te infiltreren en gecoördineerd toe te slaan. Gezien het feit dat iedere maand nog talrijke aanslagen met explosieven gebeuren in Bagdad (en talrijke andere bommen tijdig onschadelijk kunnen worden gemaakt), en deze zo goed als uitsluitend aan ISIS worden toegeschreven, is het duidelijk dat ISIS nog steeds over de capaciteiten beschikt om terreuraanvallen in de hoofdstad uit te voeren (de "Attack Zone" volgens ISW, zie kaart boven).”

Uit het COI Focus blijkt dat ISIS nog steeds in staat is om terreuraanvallen in de hoofdstad uit te voeren, dat dit regelmatig gebeurt en dat er geen voorspellingen zijn dat dit zal verminderen in de toekomst.

Het COI Focus stelt verder:

“Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de militie straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie.” (bl. 11)

Het is daarnaast niet omdat het aantal autobomaanslagen zeldzamer wordt dat het aantal aanslagen gedaald is sinds 2013:

“In de maanden september 2015 tot en met februari 2016 werden autobommen opnieuw zeldzamer: in deze periode waren er volgens de blog Musings on Iraq tien succesvolle aanslagen met autobommen (SVEST en VBIED samengeteld), tegenover niet minder dan 603 aanslagen met IED.” (bl. 14)

Terwijl het aantal aanslagen mogelijk is te becijferen, is er onderrapportering van het aantal slachtoffers, zoals blijkt:

“Musings on Iraq stelde in oktober 2015 eveneens vragen bij de accuraatheid van de aantallen slachtoffers: er zouden minder incidenten worden gemeld door de media tijdens vakantieperiodes, bovendien zouden censuur en regeringspropaganda sinds de zomer van 2014 voor een vertekend beeld zorgen.

De meest accurate informatie over het aantal slachtoffers komt van Iraq Body Count, maar deze organisatie geeft haar cijfermateriaal pas uit als alle incidenten zorgvuldig zijn geanalyseerd. Deze wachttijd bedraagt ongeveer een jaar. Iraq Body Count houdt ook een dagelijks overzicht van incidenten bij, maar de daar genoemde aantallen slachtoffers is slechts voorlopig en nog niet geverifieerd.

Een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn eigen bronnen anoniem wenst te blijven, stelt dat de cijfers van het aantal slachtoffers die zijn organisatie van een zeer goed geplaatste bron ontvangt hoger liggen, maar dat hun diensten deze niet kunnen publiceren. De reden hiertoe is dat alle incidenten moeten worden onderzocht voor publicatie, en dat niet altijd uitsluitend kan worden verkregen over de omstandigheden, maar eveneens omdat de bron moet worden beschermd." (bl. 16)

In een rapport van Caritas en Ciré van mei 2016 (stuk 9, bl. 36) wordt eveneens gesteld dat het aantal slachtoffers in werkelijkheid hoger zou liggen dan wat werd geteld door Iraq Body Count:

« Certains s'interrogent sur la qualité de la source Iraq Body Count (IBC). En effet, Iraq Body Count utilise une méthode de « surveillance passive ». En d'autres mots, il ne fait que rassembler et compiler les informations sur les morts violentes de civils dont d'autres médias ont fait état, ou établies par les morgues dans des rapports disponibles. Partant, puisqu'il n'est procédé à aucune recherche active d'événements plus isolés de la part des membres d'IBC, un grand nombre de pertes humaines ne seraient pas dévoilés.

C'est le phénomène de « sélection partielle », impliquant que certains événements sont plus susceptibles que d'autres d'être couverts médiatiquement, en raison de leurs caractéristiques intrinsèques (par exemple, un grand nombre de morts). Si une sélection partielle est inévitable, il semblerait cependant qu'il ne soit pas approprié d'utiliser ces sources recensant le nombre de victimes lors de conflits – dont IBC – afin de répondre aux questions relatives aux caractéristiques d'un conflit. En effet, on pourrait conclure à la lecture de tels chiffres (qui ne reflètent pas la réalité) que la plupart des Irakiens morts dans le conflit ont été tués dans des attaques d'une certaine ampleur, ou encore que de tels événements sont concentrés dans certaines régions d'Irak ou attribués à certains acteurs (...)

A notre sens, le Cedoca aurait dû procéder à des recherches plus approfondies sur Iraq Body Count afin de vérifier l'exactitude des informations avancées et d'être transparent quant aux critiques établies à son égard. Bien que par manque de sources quant au nombre de pertes civiles, il semble légitime que le Cedoca ait utilisé les chiffres d'IBC, une certaine partialité n'est pas exclue. Cela aurait dû, par souci de transparence, être mentionné et pris en compte dans les COI Focus Bagdad »

Gezien de informatie enkel het aantal doden rapporteert die met zekerheid werd vastgesteld, en gezien de hierboven geschetste moeilijkheden om deze vaststelling of rapportering uit te voeren, is het logisch dat de aantallen gerapporteerd in het COI Focus lager zijn dan de werkelijke aantallen.

Voor het overige baseert het COI Focus zich voornamelijk op anonieme bronnen waarvan de geldigheid dus onmogelijk gecontroleerd kan worden (zie in fine). Dit wordt eveneens bekritiseerd door "Parole à l'exil" (stuk 9, bl. 37):

"Pour les informations vraiment sensibles et actuelles quant aux conditions de sécurité à Bagdad, le Cedoca se réfère essentiellement aux mêmes sources anonymes. Rappelons à cet égard que le CCE a annulé en 2010 une décision du CGRA, le juge constatant que « la partie défenderesse ne s'appuie que [sur une] seule source, de surcroît anonyme, empêchant ce faisant le Conseil d'apprécier la fiabilité de l'information qu'elle relaye »

Conclusion :

Le Cedoca se base essentiellement sur des échanges effectués avec les mêmes sources anonymes. Il nous est donc impossible de vérifier de la fiabilité des informations utilisées. »

Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie sinds 2015 enkel verslechterd is (zie hierboven), waardoor de beslissing van het CGVS steeds minder begrijpelijk is. Ook het arrest van EHRM, J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 is bijgevolg achterhaald.

De blog Musings on Iraq (gebruikt als bron door het COI Focus) schematiseerde de stijging van het geweld sinds 2014:

[grafiek]

Als men het niveau van willekeurig geweld combineert met de geïndividualiseerde vrees van verzoeker (zie hierboven) kan men dus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, c van de Kwalificatieverrichtlijn.

Veel kritiek is daarom gekomen op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico konden terugkeren. Zo kan men lezen in een artikel van 15 oktober (stuk 7):

"Pour le patron du CGRA, "il n'y a pas de risques réels lors d'un retour" dans la capitale irakienne. De fait, si l'on compare avec la même période de l'an dernier, le nombre d'attaques contre la population a diminué... le nombre de victimes aussi. Mais le risque de tomber sous les bombes d'un kamikaze reste quotidien, surtout pour la population de confession chiite.

(...)

La majorité des attaques visent les quartiers chiites dans la capitale. Pour parler bilan, près de 300 Bagdadis sont morts dans des attentats cette année; autour de 500 ont été blessés... et ce sont des bilans minimum.

A ceci il faut ajouter cette menace qui plane depuis l'an dernier sur tous les habitants de la capitale: la progression des jihadistes sunnites de l'État islamique, aujourd'hui à quelque dizaines de km au nord et à l'ouest de Bagdad. Il y a deux semaines, un attentat revendiqué par les jihadistes a fait 24 morts et 61 blessés. »

Het World Report 2016 van Human Rights Watch (stuk 6) beschrijft het gewapend conflict in Irak:

“According to the United Nations, summary executions, car bombs, assassinations, artillery shelling, and aerial bombardment killed and injured over 20,000 civilians. Pro-government militias carried out assassinations, property destruction, and enforced disappearances. Since June 2014, the conflict has displaced close to 3.2 million Iraqis, and interrupted school for over 3 million children as well as access to medical care, food, and clean water.”

Dit algemeen Iraakees context moet niet uit het oog worden verloren wanneer men de situatie in Bagdad bekijkt.

Daarnaast kan men enkel maar vaststellen dat de veiligheidssituatie in Bagdad blijft degraderen, en uiterst onstabiel is, waardoor men enkel het ergste kan verwachten voor de komende maanden.

Gezien het hoog niveau van geweld beschreven in het COI Focus van 31 maart 2016 en vooral gezien de veiligheidssituatie nog gedegradeerd is sindsdien, met een week voor het schrijven van huidig verzoekschrift het dodelijkste aanslag gepleegd in Bagdad sinds 2003, kan men niet anders dan oordelen dat Bagdad gekenmerkt wordt door een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld. Het status van vluchteling of de subsidiaire bescherming moet dus worden toegekend aan verzoeker.

Over de impact van het geweld op het dagdagelijks leven

De bestreden beslissing stelt :

“Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.”

Hieromtrent heeft Uw Raad echter geoordeeld in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

[citaat uit arrest]

In de bestreden beslissing, die dateert van na dit arrest van Uw Raad, wordt niet uitgelegd waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad nu wel een argument is om te oordelen dat de inwoners geen bescherming moeten krijgen terwijl, op andere periodes, asielzoekers uit Bagdad wel bescherming kregen. Toen lag het leven in Bagdad ook niet stil. Het argument is dus niet dienstig.

Over de impact van het geweld op het leven in Bagdad vermeldt het COI Focus van 31 maart 2016 trouwens:

“Volgens de Regional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil.” (b. 23)

Dient herinnerd te worden dat in een stad zoals Bagdad, met meer dan 7 miljoen inwoners, alle activiteiten kunnen moeilijk stilliggen. Gezien de streek rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voorts, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven.

Daarenboven is er wel degelijk een beangstigend impact van het geweld op het dagdagelijks leven in Bagdad, zoals samengevat door “Parole à l'exil” van mei 2016 (stuk 9, bl. 44):

“Le service de santé publique est mis à mal, en raison du nombre d'IDP arrivés à Bagdad. Mais ce n'est pas le seul problème : les médecins se font de plus en plus rares, soit parce qu'ils ont quitté le pays, soit parce qu'ils font l'objet de menaces suite au décès d'un patient, pour l'exigence d'une rançon ou parce qu'ils sont envoyés au front. Les médecins encore présents à la capitale dénoncent le manque de médicaments, de matériel médical et d'hôpitaux, les investissements dans le secteur étant manifestement insuffisants. Des cas de choléras ont été observés en Irak, et donc aussi à Bagdad.

Le CGRA avance que les écoles sont ouvertes à Bagdad. Cette affirmation est correcte, d'autant plus que la fréquentation scolaire est relativement bonne. Les COI vont cependant plus loin en affirmant que

le nombre d'abandons est plus élevé, en raison de l'insécurité qui règne, rendant le chemin vers l'école peu sûr.

De plus, le Cedoca affirme que même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée.

De nombreuses manifestations anticorruption ont lieu depuis août 2015 et deviennent de plus en plus politisées. Depuis le 18 mars 2016, des sit-in sont organisés devant plusieurs entrées de la zone internationale (cfr. infra).

Ajoutons que le COI du 31 mars 2016 fait état de la construction d'un mur, dont les travaux ont commencé en février 2016, en vue de lutter contre les infiltrations de l'extérieur. Un objectif du projet consiste également à diminuer le nombre de check-points à l'intérieur de la ville. Cet assouplissement est critiqué, puisque les cellules dormantes de l'EI pourraient en profiter pour circuler plus facilement à l'intérieur de la capitale »

Daarnaast vermeld het document « parole à l'exil » dat de VN het humanitair noodtoestand niveau 3 (het hoogste) heeft verklaard voor Bagdad in Bagdad sinds 12 augustus 2014 en dat in november 2015, 1.51 miljoen personen voedselhulp nodig hadden (bl. 56). Het rapporteert ook ernstige hygiënische problemen zijn met als gevolg bijvoorbeeld 940 gevallen van cholera geteld tot 22 november 2015 (bl. 59).

MSF schrijft in een bericht van 10 juni 2016 (stuk 5):

"There are more than 3.3 million Iraqis displaced in their own country and Baghdad alone houses more than 600,000 displaced people. These are families who were living in their towns or villages and have now lost everything. Many live in unfinished buildings, in schools, mosques or in makeshift settlements, often in very difficult and poor conditions. In Abu Ghraib in particular, we see that people suffer from limited access to water, poor sanitation facilities and overcrowded housing. These conditions are exacerbated by the impending summer with temperatures reaching up to 50 degrees.

(...)

Baghdad is acutely affected by the conflict. Bombings and shootings are a daily occurrence, and somehow, after so long the people here have become desensitized to the violence."

Al die elementen tonen aan dat Bagdad en al zijn inwoners zwaar getroffen worden door het conflict.

Over de duur van het conflict

Er blijkt uit het COI Focus van 31 maart 2016 dat de situatie in Bagdad verergerd is in de eerste maanden van 2016. De verergering werd heel duidelijk in mei en vooral begin juli met meer dan 300 doden op een week na een aanslag door IS (zie 1.2.). Dit heeft niet enkel als gevolg dat het onbegrijpelijk is hoe het CGVS oordeelt dat de mate van willekeurig geweld nog altijd te laag is om een ernstig risico te vormen voor de mensen die zich in Bagdad bevinden. Dit wijst ook op het feit dat het conflict niet aan het eindigen is.

Deze gegeven wordt niet onderzocht door het CGVS, terwijl het risico dat iemand louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ook rechtstreeks afhangt van de duur van het conflict: hoe langer de periode van willekeurig geweld, hoe meer personen uiteindelijk het slachtoffer zullen zijn, en hoe groter is het risico voor het leven of fysieke integriteit. Als de proportie van de bevolking die maandelijks geraakt wordt lager is, maar over een langere tijdspanne, is de kans nog altijd groter voor elke inwoner van de stad om het slachtoffer te zijn van een aanval.

Er wordt bevestigd in het COI Focus dat het conflict al enkele jaren aan de gang is, de bestreden beslissing buigt zich niet op een analyse van een mogelijk einde van het conflict. Integendeel lijkt het conflict in Bagdad diepgeworteld te zijn.

De tekst van artikel 48/4, §2, c) bevat geen criteria van tijdspanne: de bedreiging van het leven of van de persoon moet niet noodzakelijk onmiddellijk na de terugkeer plaatsvinden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De duur van het conflict, en dus het aantal slachtoffers, cumulatief gerekend over de jaren, is een cruciaal element bij het beoordelen van de veiligheidssituatie met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het conflict in Bagdad niet evolueert naar een oplossing, integendeel. De COI Focus van 31 maart 2016 vermeldt:

"De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt." (bl. 25)

Men ziet ook duidelijk, na de aanslagen van begin juli (stukken 14 en 15) dat IS zijn strategie heeft veranderd en dat men nog meer geweld verwacht in Bagdad.

Op basis van de bestreden beslissing en de recentere informatie kan bijgevolg worden voorspeld dat het conflict in Bagdad nog heel lang zal aanslepen, wat verwerende partij niet in rekening heeft genomen bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld in een arrest nr. C-285/12 van 30 januari 2014 (Aboubacar Diakité tegen CGVS):

[citaat uit arrest]

Het Europees Hof van Justitie erkent dus onrechtstreeks dat de duur van het conflict een invloed heeft op de mate van het geweld, wat aan de kern staat van de bestreden beslissing. Het feit dat de duur van het conflict niet van belang is bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van een gewapend conflict neemt niet weg dat de duur wel van belang kan zijn bij het beoordelen van de mate van geweld. Dit element had dus moeten worden onderzocht door het CGVS.

Het belang van de duur van het conflict bij de analyse van het impact van het geweld wordt geïllustreerd door kaart gepubliceerd door Huffington Post (zie kaart hieronder) die de aanslagen weergeeft die gepleegd zijn op Bagdad tussen 2003 en 2014. Als bepaalde buurten meer gevisieerd zijn dan anderen, is er geen plaats in Bagdad die niet het slachtoffer was van een aanslag in de voorbije 10 jaar. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers, en elke inwoner van de stad loopt het risico om slachtoffer te worden van een aanslag.

De kaart is als volgt:

[kaart]

Gezien de duur van het conflict en de vermoedens dat het nog lang zal aanslepen moet er geoordeeld worden dat Bagdad gekenmerkt wordt door een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waarbij de loutere aanwezigheid van een burger in de stad een risico inhoudt voor zijn leven of zijn persoon.

Over het risico op religious cleansing in Bagdad

De reeks religieuze aanslagen vermeld in het COI Focus en hierboven doen vermoeden dat, in de komende maanden, nog meer slachtoffers zullen zijn in het kader van etnische spanningen. In de Samenvatting van het COI Focus van 31 maart 2016 leest men:

“De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt” (bl. 25)

Het recent aanslag van IS in een sjiitische wijk tijdens de voorbereiding van het einde van de ramadan wijst ook op het religieus gehalte van het conflict (stuk 14).

De vrees voor religious cleansing wordt ook uitgedrukt in een artikel van 6 januari 2016 (stuk 11):

“Des attaques contre des lieux de culte au sud de Bagdad réveillent les craintes d'une escalade des tensions entre sunnites et chiites et d'un retour de la guerre civile qui avait ensanglanté l'Irak il y a une décennie.

Frontalier à la fois de l'Iran et de l'Arabie saoudite, l'Irak est majoritairement chiite mais compte une importante minorité sunnite. Ces deux communautés s'étaient violemment affrontées en 2006 et 2007, mais les experts estiment improbable le retour de telles violences à grande échelle.

L'inquiétude a cependant grandi après l'exécution samedi par les autorités saoudiennes du chef religieux chiite saoudien Nimr Baqer al-Nimr qui a provoqué la colère dans le monde chiite. Deux mosquées sunnites ont été visées par des attentats à la bombe à Hilla et Iskandariya (sud) faisant deux morts, un civil déplacé et un muezzin.

Iskandariya est située dans une région mixte où cohabitent sunnites et chiites et qui avait été surnommée "le triangle de la mort" dans les années 2000 en raison des violences interconfessionnelles.

La nature des deux attaques et les lieux visés évoquent les moments sombres de la guerre civile qui avait coûté la vie à des dizaines de milliers de personnes entre 2006 et 2007.

Le Premier ministre irakien Haider al-Abadi, un chiite, a d'ailleurs averti dimanche du potentiel déstabilisateur de la crise diplomatique entre les deux puissances rivales du Moyen-Orient, le royaume saoudien sunnite et l'Iran chiite, après l'exécution de Nimr.

Ces inquiétudes sont partagées par les habitants des quartiers mixtes, comme Ali Hamza, 27 ans, qui vit près de l'une des deux mosquées détruites. "Plusieurs familles craignent la résurgence des violences comme celles de la guerre civile", témoigne-t-il »

Experten benadrukken dat deze aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doelwitten !

“Selon des experts, les combattants de l'EI auront de plus en plus recours aux attentats-suicides contre des civils tant que leur autoproclamé « califat » continue de perdre du terrain.” (stuk 12)

De recente aanslagen tonen aan dat deze analyse correct was, gezien snel na het hebben verliezen van bijna de helft van zijn territorium in Irak, IS pleegt het meest dodelijk aanslag sinds 2003 (stuk 14).

Conclusie

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld, de recente extreem dodelijke aanslagen en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging. Verzoeker heeft nood aan internationale bescherming.

De algemene veiligheidssituatie moet ook geoordeeld worden in het licht van de individuele situatie van verzoeker, zoals beschreven in zijn asielrelaas (zie hierboven). Zo oordeelde Uw Raad in een arrest nr 72787 van 5 januari 2012:

[citaat uit arrest]

Overeenkomstig deze rechtspraak kan men niet anders dan concluderen dat de combinatie van de individuele elementen met de ernstige veiligheidssituatie tot de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet leiden.

Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om internationale bescherming te verlenen, moet de bestreden beslissing worden vernietigd, zoals in een arrest nr. 169.112 van 6 juni 2016, ook met betrekking tot het COI Focus van 31 maart 2016:

[citaat uit arrest]"

Tot slot betoogt verzoeker aangaande de vermeende schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003:

"Verzoeker wil er eveneens op wijzen dat het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging werden miskend gezien de informatie waarop de analyse van het CGVS gebaseerd is hem niet werden gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimale vermeldingen vereist.

Artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (eigen onderstreping):

"De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven."

Uw Raad wijst hierover op de rechtspraak van de Raad van State in een arrest nr 124.002 van 15 mei 2014:

[citaat uit arrest]

De Raad van State preciseert dat er op deze verplichting geen uitzondering bestaat en « Le but de cette mesure est, selon le Rapport au Roi, de vérifier l'exactitude des informations qu'il contient. Les indications prévues par cette disposition visent à garantir le respect du contradictoire et des droits de la défense et à assurer le contrôle des sources litigieuses. Leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle » au sens de l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 » (...) « En particulier, la disposition ne l'habilite pas à occulter les coordonnées d'interlocuteurs « pour de légitimes raisons de confidentialité ». En décidant le contraire, l'arrêt attaqué a méconnu l'article 26, alinéa 2 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 » (C.E. n°232.858, 10.11.2015).

In casu dient erop te worden gewezen dat de informatie verzameld door het CGVS niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het KB, meer bepaald door gebruik te maken van de verschillende bronnen (bl. 37 van het COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad van 31 maart 2016) :

- Institute for the Study of War, 16/09/2015, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;

- United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), Regional Research & Information Officer, Officer of the MENA Director in Amman, 16/09/2015, telefoongesprek, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;
- Gezaghebbende medewerker van een internationale organisatie in Bagdad, anonieme bron, 16/09/2015, 02/10/2015, 21/03/2016, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid;

Het CGVS, door gebruik te maken van bronnen die niet beantwoorden aan de verplichting van artikel 26 van het KB, schendt zowel het voorgenoemd artikel als het principe van tegensprekelijkheid en de rechten van de verdediging. De contactgegevens werden niet vermeld en nergens is een samenvatting van het gesprek terug te vinden. Verzoeker bevindt zich bijgevolg in de onmogelijkheid om de exacte inhoud van die bronnen te weten en om die te kunnen tegenspreken of zich ertegen te kunnen verdedigen. Overeenkomstig de rechtspraak hierboven vermeld moet de bestreden beslissing worden geannuleerd.

Er moet daarenboven benadrukt worden dat het COI Focus betreft de feitelijke situatie in Bagdad, waardoor artikel 26 van het KB toepassing heeft, zoals bevestigd door de Raad van State in een arrest nr. 203.301 van 24 februari 2015:

[citaat uit arrest]

Verzoeker benadrukt dat de feitelijke veiligheidssituatie in Bagdad dermate gevaarlijk is dat er subsidiaire bescherming moet worden verleend. Als het CGVS zich baseert op anonieme bronnen om te oordelen dat dit niet het geval is, dan is dit een feitelijke bevinding die verzoeker onmogelijk kan weerleggen gezien hij niet weet hoe deze informatie verkregen werd noch wat er precies werd gegeven als informatie. Gezien voornoemd arrest nr. 232.858 van 10.11.2015 is het duidelijk dat artikel 26 van het KB geschonden werd. Dit blijkt eveneens uit het arrest van de Raad van State nr. 223434 van 7 maart 2013:

[citaat uit arrest]

Deze zienswijze werd ondermeer bevestigd in de arresten RvV nr. 152.510 van 15 september 2015; RvR nr. 152.508 van 15 december 2015; RvV nr. 151.838 van 4 september 2015; RvV nr. 151.256 van 26 augustus 2015; RvV n. 151.252 van 26 augustus 2015.

De Raad van State had inderdaad geoordeeld in zijn advies nr. 34.745/4 van 3 april 2003 betreffende het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003:

"De rechtspraak lijkt zeer terughoudend ten aanzien van informatie die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt.

In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen

De ontworpen bepaling kan er weliswaar niet toe strekken de bewijsvoering te reglementeren, maar de ambtenaren alleen aan te geven hoe zij tewerk dienen te gaan wanneer ze zelf de informatie inwinnen.

Om zo veel mogelijk betwistingen in verband met de ingewonnen informatie te voorkomen, is het beter te bepalen dat eveneens moet worden gepreciseerd om welke redenen men met de personen in contact is getreden en waarom er kan van worden uitgegaan dat ze betrouwbaar zijn. Bovendien moeten dezelfde verduidelijkingen worden gegeven in geval van inlichtingen ingewonnen via e-mail, waarvan de echtheid niet met zekerheid kan worden nagetrokken."

Noch artikel 26 van het KB noch het advies van de Raad van State preciseert op welk type informatie artikel 26 van toepassing is. De enige mogelijke conclusie is bijgevolg dat artikel 26 van het KB van toepassing is zodra de Commissaris-generaal informatie gebruikt die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt.

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 omtrent de COI focus oorspronkelijk toegevoegd aan de bestreden beslissing:

Deze rechtstreekse contacten betreffen daarenboven de kern van de analyse van het CGVS, namelijk het niveau van geweld en de impact op het dagdagelijks leven. Deze elementen worden niet aangetoond op basis van objectieve en beschikbare informatie in het COI Focus, terwijl ze wegen op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing moet bijgevolg worden vernietigd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een persartikel "Fallujah Fight Not Stopping Baghdad Attacks" van 8 juni 2016 van Voice of America (stuk 3)
- een persartikel "Iraq: Suicide bombing in Abu Ghraib mosque 'kills 12'" van 28 juni 2016 van aljazeera.com (stuk 4)

- een persartikel "*Iraq: There is a lack of humanitarian actors in Baghdad area*" van 10 juni 2016 van msf.org (stuk 5)
- een rapport van Human Rights Watch over Irak van januari 2016 (stuk 6)
- een persartikel "*Irak: qu'en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad?*" van 15 oktober 2015 van rtbf.be (stuk 7)
- "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014 (stuk 8)
- een rapport "*Parole à l'Exil, les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad décembre 2015 - mai 2016*" van Caritas International en Ciré (stuk 9)
- Musing on Iraq "*Violence in Iraq, March 2016*" van 5 april 2016 (stuk 10)
- een persartikel "*Irak: la crise Iran/Arabie réveille les craintes d'une nouvelle guerre civile*" van 6 januari 2016 van rtl.be (stuk 11)
- een persartikel "*Irak: attentat-suicide meurtrier de l'EI à Bagdad*" van 6 maart 2016 van Le Monde.fr (stuk 12)
- een persartikel "*Baghdad attacks: at least 69 killed in suicide attacks and car bombings in Iraq capital*" van 17 mei 2016 van The Independent (stuk 13)
- een persartikel "*Death toll from Baghdad blast rises to more than 281*" van 7 juli 2016 van aljazeera.com (stuk 14)
- een persartikel "*Baghdad security chiefs dismissed after deadly attacks*" van 8 juli 2016 van aljazeera.com (stuk 15)
- een persartikel "*Iraq: UN condemns terrorist attack in Baghdad, warning of 'avenge' by ISIL*" van 3 juli 2016 van UN News Service (stuk 16)
- een vluchtelingencertificaat van UNHCR op naam van verzoeker (stuk 17)
- een kennisgeving van de beslissing tot weigering van hervestiging in de VS van 13 juli 2014 (stuk 18)
- een rapport "*Iraq 2015/2016*" van Amnesty International (stuk 19)

2.1.3. Bij haar verweernota van 27 juli 2016 voegt de verwerende partij de volgende gegevens ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad:

- COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016
- een nota omtrent vrijwillige terugkeer naar Bagdad

2.1.4. Middels een aanvullende nota van 12 oktober 2016 legt verzoeker twee bijkomende stukken neer:

- een kopie van een arrestatiebevel dat betrekking heeft op (onder andere) verzoeker (stuk 1)
- een kopie van een lidkaart van verzoekers grootvader (stuk 2)

2.1.5. Middels een aanvullende nota van 4 november 2016 brengt de verwerende partij nog een document bij aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad:

- COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016

2.2. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het PR CGVS verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de contactgegevens van een aantal bronnen opgenomen in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016 niet worden vermeld en nergens een samenvatting kan worden teruggevonden van de gesprekken die met deze bronnen zijn gevoerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect

ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focussen” gestoeld zijn, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”*)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om enerzijds kritiek te spuiten op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch hieruit anderzijds zelf veelvuldig te citeren.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3

van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient door het CGVS opgemerkt te worden dat u zich in feite enkel beroept op de algemene situatie in Bagdad (CGVS, pg. 11-12). Hoewel u verschillende incidenten aanhaalde, nl. de arrestaties van uw grootvader en oom, de moord op uw buurman en het informeren naar u bij uw tante in de Jihad-wijk,

slaagt u er niet in een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken en/of feiten die zich persoonlijk ten aanzien van u zouden hebben voorgedaan in te roepen.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op de door u aangehaalde incidenten die plaatsgevonden hebben vóór uw terugkeer naar Bagdad eind 2014.

Wat betreft de feiten die zouden hebben plaatsgevonden eind 2005, waarbij uw vader gevisieerd werd door Al-Qaeda en waardoor het ganse gezin naar Syrië diende te vluchten, wenst het CGVS nog op te merken dat deze dateren van intussen meer dan 10 jaar geleden en intussen niet meer actueel zijn. Het betreft bovendien een éénmalig incident, nl. bedreiging ten aanzien van uw vader via sms, waarna noch uw vader noch iemand anders van uw familie hier nog iets over gehoord hebben. Daarenboven zouden zowel u als uw familie hier bij jullie terugkeer naar Bagdad in 2014 geen problemen meer door gekend hebben (CGVS, pg. 6).

Hiernaast dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de arrestaties van uw grootvader (in 2009) en oom (in 2014). Zo kan u niet preciseren om welke reden uw grootvader en oom gearresteerd en vastgehouden werden en spreekt u over 'willekeurige' arrestaties. Desalniettemin haalt u wel aan dat de arrestatie van uw grootvader volgens u iets te maken had met het feit dat hij een stamhoofd en een soenniet was (CGVS, pg. 13). Deze verklaringen zijn echter louter en alleen gebaseerd op vermoedens. Bovendien is er geen enkele concrete aanwijzing om te kunnen spreken van een gerichte vervolging ten aanzien van uw familie. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat deze arrestaties dateren van enkele jaren geleden. Zo werden uw grootvader en oom respectievelijk in mei 2013 en april 2014 vrijgelaten, toch reeds meer dan twee jaar geleden. Daarenboven zouden zowel uw grootvader als uw oom na hun vrijlating geen problemen meer gekend hebben hierdoor. Dat uw grootvader en oom in het verleden aangehouden zijn geweest, toont bijgevolg geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aan. U haalt zelf immers geen concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierbij persoonlijk in het vizier werd genomen en/of dat u als gevolg van deze detenties zelf in de problemen bent gekomen (CGVS, pg. 13-14). Dat u bovendien vrijwillig besloot terug te keren naar Irak, terwijl u wist dat uw grootvader en oom in het verleden reeds onderworpen waren aan een willekeurige arrestatie en detentie, relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging die hiervan uit zou gaan. Bijgevolg is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst gevisieerd zou worden als gevolg van bovenstaande incidenten.

Verder haalt u aan dat uw buurman in juli 2015 vermoord werd en uw vrees hierdoor toegenomen was. Hoewel u uw buurman niet goed kende, zo kent u zijn naam niet en had u geen contact met hem, haalt u wel aan dat hij tot dezelfde clan als u behoorde. Uit uw verklaring kan echter geenszins afgeleid dat hij om deze reden vermoord werd. U weet immers noch waarom noch door wie uw buurman vermoord werd, in feite zou hij dus door eender wie en om eender welke reden kunnen vermoord zijn (CGVS, pg. 12). Na de moord heeft u hier bovendien niets meer over gehoord, evenmin haalt u concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierdoor persoonlijk in het vizier werd genomen, u baseert uw eigen vrees louter op de door u gepercipieerde situatie in uw regio. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de moord op uw buurman eerder gebruikt ter staving van de algemene situatie in Bagdad en in de wijk Al-Dora, dan ter staving van een persoonsgerichte vrees voor vervolging (CGVS, pg. 11-12). Hieruit dient geconcludeerd te worden dat ook de moord op uw buurman geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aantoont.

Ook het feit dat er tijdens uw verblijf bij uw tante in de Jihad-wijk personen naar u en uw familie kwamen informeren bij de man van uw tante, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden, te meer daar u, volgens uw verklaringen, nadien niets meer gehoord hebt van deze personen, u hierdoor geen problemen gekend hebt en ook uw tante en haar man hierdoor niets meegemaakt hebben (CGVS, pg. 20).

Uit bovenstaande vaststellingen kan geenszins vastgesteld worden dat u omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging Irak verlaten hebt. Hoewel u melding maakt van verschillende incidenten, spreekt over willekeurige arrestaties en ontheemden die gevisieerd werden in Bagdad (CGVS, pg. 11), kan u niet aannemelijk maken dat u persoonlijk werd of wordt gevisieerd. U verklaart daarenboven zelf geen persoonlijke problemen gekend te hebben en Irak ontvlucht te zijn omwille van de algemene situatie in Bagdad (CGVS, pg. 12-14). Het loutere gegeven dat u een soenniet in Bagdad was en gedurende een langere periode buiten Irak woonde, is bovendien onvoldoende om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan

te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Tot slot, uw loutere verwijzing naar uw stamnaam is evenmin van die aard dat dit op zich voldoende is om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging. Dient opgemerkt dat de Duleimi-stam in Irak over duizenden stamleden beschikt, onderverdeeld in verschillende clans, en verspreid over diverse provincies (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS). Alhoewel in bepaalde provincies, zoals al-Anbar, vele Duleimi's zich in 2014 hebben opgeworpen als tegenstanders van het Iraakse regime, betekent dit niet dat per definitie elk lid van de Duleimi, en dat zijn er duizenden, - ongeacht hun regio van herkomst - het voorwerp uitmaakt van een persoonsgerichte vervolging vanwege de Iraakse overheden. Dat u omwille van uw naam zal worden gevisieerd is een veronderstelling van uwentwege die u, persoonlijk ten aanzien van u zelf, niet met concrete feiten of gebeurtenissen kan staven. Enkel en alleen al de vaststelling dat u persoonlijk op geen enkel moment werd verontrust omwille van uw familiebanden, toont aan dat uw stelling inderdaad zeer hypothetisch is.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitsdocumenten en de documenten van UNHCR in Syrië tonen enkel uw identiteit en verblijf in Syrië aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Deze documenten kunnen echter geen persoonsgerichte vrees voor vervolging aantonen.

Inzake het bewijs dat u volgens uw verklaringen in 2009 als burger uit Centraal-Irak als vluchteling erkend werd door UNHCR in Syrië dient te worden gesteld dat dit in die periode vooral op 'prima facie'-basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en dat hieraan aldus niet noodzakelijkerwijze een toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Jullie aanvraag voor hervestiging in de Verenigde Staten werd vervolgens in 2014 afgewezen. Bovendien achtte u het nadien veilig genoeg om naar uw land van herkomst terug te keren én kon u recentelijk uw land verlaten, via de luchthaven van Bagdad, in het bezit van uw eigen geldig paspoort. Dit laatste is allerminst een aanwijzing van een gevisieerd-zijn in de zin van de Conventie (CGVS, pg.9)..

Tot slot merkt het CGVS ook nog op dat u aanhaalde het slachtoffer geworden te zijn van geweld tijdens uw verblijf in Syrië (CGVS, pg. 6). Uw broer legde ter staving hiervan ook een medisch attest voor (zie gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), pg. 16 en groene map in het administratief dossier van broer A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), CG (...)). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een probleem betreft dat zich heeft voorgedaan buiten uw land van herkomst. Daarenboven betreft het ook enkel een éénmalig incident, waarbij de daders als doel enkel het stelen van uw gsm voor ogen hadden (CGVS, pg. 6 en gehoorverslag broer A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), pg. 16). Opnieuw kan voorgaande dus bezwaarlijk beschouwd worden als een indicatie van persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde asielmotieven beroept als zijn broer, de heer A.A.A.A. Enkel verzoeker geeft aanvullend aan het slachtoffer van diefstal in Syrië te zijn geweest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 179 775 van 19 december 2016 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers broer, A.A.A.A. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk,

onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”, van “het beginsel van tegensprekelijkheid”, van de rechten van verdediging, en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Wat de beoordeling van zijn asielrelaas betreft, betoogt verzoeker als volgt:

“(…)”

Wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft, betoogt verzoeker als volgt:

“(…)”

Tot slot betoogt verzoeker aangaande de vermeende schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003:

“(…)”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een persartikel “Fallujah Fight Not Stopping Baghdad Attacks” van 8 juni 2016 van Voice of America (stuk 3)
- een persartikel “Iraq: Suicide bombing in Abu Ghraib mosque ‘kills 12’” van 28 juni 2016 van aljazeera.com (stuk 4)
- een persartikel “Iraq: There is a lack of humanitarian actors in Baghdad area” van 10 juni 2016 van msf.org (stuk 5)
- een rapport van Human Rights Watch over Irak van januari 2016 (stuk 6)
- een persartikel “Irak: qu’en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad?” van 15 oktober 2015 van rtbf.be (stuk 7)
- “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 (stuk 8)
- een rapport “Parole à l’Exil, les demandeurs d’asile irakiens et en particulier de Bagdad décembre 2015 - mai 2016” van Caritas International en Ciré (stuk 9)
- Musing on Iraq “Violence in Iraq, March 2016” van 5 april 2016 (stuk 10)
- een persartikel “Irak: la crise Iran/Arabie réveille les craintes d’une nouvelle guerre civile” van 6 januari 2016 van rtl.be (stuk 11)
- een persartikel “Irak: attentat-suicide meurtrier de l’EI à Bagdad” van 6 maart 2016 van Le Monde.fr (stuk 12)
- een persartikel “Baghdad attacks: at least 69 killed in suicide attacks and car bombings in Iraq capital” van 17 mei 2016 van The Independent (stuk 13)
- een persartikel “Death toll from Baghdad blast rises to more than 281” van 7 juli 2016 van aljazeera.com (stuk 14)
- een persartikel “Baghdad security chiefs dismissed after deadly attacks” van 8 juli 2016 van aljazeera.com (stuk 15)
- een persartikel “Iraq: UN condemns terrorist attack in Baghdad, warning of ‘avenge’ by ISIL” van 3 juli 2016 van UN News Service (stuk 16)
- een vluchtelingencertificaat van UNHCR op naam van verzoeker (stuk 17)
- een kennisgeving van de beslissing tot weigering van hervestiging in de VS van 13 juli 2014 (stuk 18)
- een rapport “Iraq 2015/2016” van Amnesty International (stuk 19)

2.1.3. Bij haar verweernota van 27 juli 2016 voegt de verwerende partij de volgende gegevens ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad:

- COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016
- een nota omtrent vrijwillige terugkeer naar Bagdad

2.1.4. Middels een aanvullende nota van 12 oktober 2016 legt verzoeker twee bijkomende stukken neer:

- een kopie van een arrestatiebevel dat betrekking heeft op (onder andere) verzoeker (stuk 1)
- een kopie van een lidkaart van verzoekers grootvader (stuk 2)

2.1.5. Middels een aanvullende nota van 4 november 2016 brengt de verwerende partij nog een document bij aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad:

- COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016

2.2. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het PR CGVS verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de contactgegevens van een aantal bronnen opgenomen in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 niet worden vermeld en nergens een samenvatting kan worden teruggevonden van de gesprekken die met deze bronnen zijn gevoerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focussen" gestoeld zijn, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het

beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om enerzijds kritiek te spuiten op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch hieruit anderzijds zelf veelvuldig te citeren.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot elk van de elementen die door verzoeker worden ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag terdege wordt gemotiveerd waarom verzoeker er niet in slaagt een individuele en persoonsgerichte vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de arrestatie van zijn grootvader eind 2009 in verband bracht met het feit dat hij het stamhoofd zou zijn geweest van de Dulaimi-stam en tot de soennitische gemeenschap behoorde. De aanklacht jegens zijn grootvader zou zijn gebaseerd op valse informatie afkomstig van geheime informanten in verzoekers wijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Verzoeker brengt evenwel geen enkel concreet element aan dat zijn algemene beweringen kan staven. In zoverre verzoeker zich beroept op de door hem neergelegde gerechtelijke documenten aangaande zijn grootvaders vrijlating, moet worden vastgesteld dat het hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten voorgaande vaststelling, blijkt uit deze documenten niet dat verzoekers grootvader ooit ten onrechte beschuldigd werd van betrokkenheid bij terroristische activiteiten omwille van het feit dat hij het stamhoofd is van een soennitische stam. In zoverre uit algemene informatie van Amnesty International blijkt dat soennitische mannen in Irak een risico lopen om op arbitaire gronden te worden vastgehouden op beschuldiging van terrorisme, kan de enkele verwijzing hiernaar niet volstaan om zijn vermoedens aangaande de achterliggende motieven van zijn grootvaders arrestatie en vasthouding te staven (stuk 19 gevoegd bij het verzoekschrift). Het gegeven dat verzoekers grootvader vier jaar zou zijn opgesloten en dit zonder dat hij officieel zou zijn vervolgd is op zich geen aanwijzing dat hij omwille van zijn positie binnen de Dulaimi-stam of zijn soennitische achtergrond persoonlijk zou zijn gevisieerd of vervolgd. Ongeacht wat verzoeker met de bewoordingen “willekeurige arrestaties” heeft bedoeld en dat gelet op de vervolging buiten proces moet begrepen worden dat zijn grootvader persoonlijk gevisieerd werd, stelt de Raad vast dat er geen enkele concrete aanwijzing is om te kunnen spreken van een gerichte vervolging ten aanzien van verzoekers familie. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekers grootvader reeds meer dan twee jaar geleden werd vrijgelaten en hierdoor na zijn vrijlating geen problemen meer zou hebben gekend. Dat zijn grootvader uiteindelijk zou zijn gestorven aan een ziekte die hij tijdens zijn detentie had opgelopen, is tevens een algemene bewering die verzoeker niet staft. Nog daargelaten de vaststelling dat de neergelegde overlijdensakte een fotokopie is en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, blijkt de vermelding van de overlijdensoorzaak op dit document niet leesbaar (stuk 15, Documenten, nr. 7). Waar verzoeker opwerpt dat het feit dat zijn grootvader met rust gelaten werd geen argument kan zijn om de afwezigheid van vervolging aan te tonen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitleg biedt waarom zijn grootvader gedurende vier jaar opgesloten zou zijn geweest, merkt de Raad op dat dat het aan

verzoeker is om zijn asielmotieven met concrete en pertinente feiten en elementen te onderbouwen derwijze een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Dient evenwel te worden besloten dat verzoeker geen concrete incidenten aanhaalt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk gevisieerd werd in verband met de aanhouding en detentie van zijn grootvader of dat hij als gevolg daarvan zelf in de problemen is gekomen.

Volgens verzoekers verklaringen was de beslissing om naar Syrië te trekken enerzijds het gevolg van de bedreiging die zijn vader eind 2005 zou hebben ontvangen en anderzijds ingegeven door de verslechterende veiligheidssituatie in Irak en de sektarische spanningen aldaar (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Het gegeven dat verzoeker en zijn familie in Syrië door UNHCR de vluchtelingenstatus kregen toegewezen in 2009 toont niet aan dat zij in Irak daadwerkelijk werden bedreigd en vervolgd in de zin van de Conventie van Genève. Informatie aanwezig in het administratief dossier wijst erop dat vanaf februari 2007 tot maart/april 2010 personen afkomstig uit Zuid- en Centraal-Irak door UNHCR in Syrië prima facie als vluchteling werden erkend. Verzoeker toont niet aan dat in zijn geval en dat van zijn familie wel een individuele beoordeling van de asielmotieven zou hebben plaatsgevonden op basis waarvan hun de vluchtelingenstatus zou zijn toegekend. Het gegeven dat de aanvraag tot hervestiging (resettlement) in de Verenigde Staten niet werd afgewezen omdat verzoeker en zijn familie niet als 'vluchteling' zouden kwalificeren in de zin van de Conventie van Genève maar wel om veiligheidsredenen, neemt niet weg dat de Verenigde Staten zich blijkens het relevante document in verzoekers administratief dossier niet hebben uitgesproken over de vraag of verzoeker en zijn familie al dan niet een gegronde vrees voor vervolging hadden ten tijde van het nemen van de beslissing aangaande hun hervestiging (stuk 15, Documenten, nr. 6). Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van UNHCR en de "weigering resettlement door de VS" kunnen hier geen ander zicht op werpen.

Waar verzoeker stelt dat hij in en zijn familie in 2014 genoodzaakt waren Syrië te verlaten omwille van de daar aan de gang zijnde oorlog alsook ten gevolge van een aanval met een mes waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder niet heeft vermeld dat hij in Syrië zou zijn aangevallen met een mes. Vermoedelijk doelt verzoeker op zijn broer, die volgens zijn verklaringen in Syrië in een ziekenhuis werd opgenomen na messteken en slagen te hebben gekregen. Gezien de louter criminele aard van dit eenmalige incident – verzoekers broer zou zijn aangevallen door jongeren die het gemunt hadden op zijn gsm – kan bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker Syrië moest verlaten uit vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van het conflict in Syrië in 2014 en van de mogelijke implicaties van dit conflict voor het leven of de persoon van verzoeker en zijn familie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zij gedwongen werden om zich opnieuw in Bagdad te vestigen. Dat ze er vooreerst voor gekozen hadden om naar Sulaimanya te gaan en daar verplicht dienden te vertrekken omdat ze er geen verblijfsrecht hadden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker is teruggekeerd naar Bagdad. Verzoeker heeft bovendien bevestigd dat hij na zijn terugkeer uit Syrië geen persoonlijke problemen meer heeft meegemaakt in Bagdad, noch blijken hij of zijn familieleden nog problemen te hebben ondervonden omwille van incidenten die zich daar vóór of tijdens hun verblijf in Syrië hebben voorgedaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 20, 21). Er zijn blijkens het administratief dossier geen concrete elementen in hoofde van verzoeker die kunnen rechtvaardigen of verklaren dat hij na zijn terugkeer naar Bagdad ondergedoken leefde en elk contact met anderen angstvallig vermeed. Aan de vrees dat de autoriteiten verzoeker en zijn familie misschien zouden arresteren omdat zij zich niet zouden hebben geregistreerd sinds hun terugkomst uit Syrië hecht de Raad geen enkel geloof. Het gegeven dat verzoeker er in geslaagd is zijn land van herkomst via de luchthaven van Bagdad en in het bezit van een eigen geldig paspoort te verlaten, doet afbreuk aan de stelling dat hij door de Iraakse autoriteiten zou worden gevisieerd. Dat hij geen contact had met niemand en verborgen bleef staat overigens in contrast met zijn verklaring dat zijn familie en hijzelf gezien werden door bewoners van de wijk toen zij in de wijk van zijn tante een paar keer naar buiten gingen om iets te kopen in de winkel (stuk 5, gehoorverslag, p. 20).

Nog daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde voedselrantsoenkaart een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, moet worden opgemerkt dat het gegeven dat op deze kaart zou vermeld staan dat verzoeker, zijn vader en zijn broer afwezig zijn en dat enkel zijn moeder werd vermeld als aanwezig en eten ging halen, de Raad niet inzielt op welke wijze dit een indicatie meebrengt van de vrees van verzoeker in Bagdad. Indien verzoeker en zijn familie daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterden is het niet aannemelijk dat zij zijn moeder erop uitstuurden om voedsel te gaan halen gelet op het risico dat dit voor hen zou kunnen meebrengen. Het argument dat zijn vader ook vreesde voor

vervolging in Irak en zich sindsdien in Turkije bevindt kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De vaststelling dat Irakese asielzoekers in 2009 in principe prima facie als vluchteling werden erkend in Syrië door UNHCR is geenszins strijdig met het aanvaarden van de feiten die eind 2005 zouden hebben plaatsgevonden en waarbij verzoekers vader zou zijn bedreigd door een groepering die samenwerkte met Al-Qaeda. Hieruit blijkt enkel dat UNHCR niet per definitie persoonlijke vervolging als maatstaf nam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan Irakese personen, maar dat het feit afkomstig te zijn uit Irak volstond voor de erkenning als vluchteling. Aldus wordt niet ontkend dat de voorgehouden problemen van verzoekers vader zich mogelijks hebben voorgedaan. De leeftijd van verzoeker op dat moment kan hier aldus niet dienstig worden opgeworpen. Het weze hier evenwel herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van voormelde feiten actueel vervolging dient te vrezen in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, zijn behoren tot de soennitische minderheid in Bagdad en informatie waaruit blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities, blijkt uit de informatie in het dossier dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Aldus dient verzoeker aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker verklaarde niet af te weten van bepaalde milities die actief waren in zijn wijk en dat hij "niet zoveel zicht had op de milities en hun activiteiten daar" (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Ook ontkende verzoeker persoonlijke problemen te hebben gekend in de periode dat hij in Bagdad verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). De verwijzing naar zijn grootvader en oom kan dan ook niet volstaan teneinde een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat het logisch is dat hij vreesde voor zijn leven of om gearresteerd te worden omdat er iemand naar hen geïnformeerd had kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet worden aangemerkt als een daad voor vervolging, te meer daar verzoeker, volgens zijn verklaringen, nadien niets meer gehoord heeft van deze personen, hij hierdoor geen problemen gekend heeft en ook zijn tante en haar man hierdoor niets meegemaakt hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met alle informatie van het administratief dossier noch met alle verklaringen van verzoeker. Dat in de bestreden beslissing geen incoherenties of tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer, doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk maakt.

In zijn aanvullende nota van 12 oktober 2016 beweert verzoeker dat hij nog voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geruchten had gehoord dat hij gezocht werd via de vrouw van zijn oom, die broers zou hebben die voor de regering werken. Verzoeker stelt hieromtrent niets te hebben verteld omdat hij niet zeker zou zijn geweest en geen bewijselementen zou hebben gehad van wat hij aanvoerde. Hij zou bang zijn geweest dat dit nadelige gevolgen zou hebben voor zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker had zijn tante hem verteld dat ze naar de rechtbank was geweest na de dood van zijn grootvader om de erfenis te regelen. Daar zou haar gezegd zijn dat verzoekers vader en zijn zonen niets zouden krijgen omdat ze gezocht worden. De vrouw van verzoekers oom, haar door verzoeker gevraagd om te proberen meer informatie te verkrijgen, zou via kennissen van haar broers aan een kopie van een arrestatiebevel zijn geraakt. Volgens verzoeker is het duidelijk dat dit arrestatiebevel, dat door hem wordt gevoegd, valse beschuldigingen bevat. Daarin wordt verwezen naar het artikel 221 van het Irakese strafwetboek, dat betrekking zou hebben op het organiseren van verboden betogingen en volgens verzoeker als excuus werd aangewend om met arrestatiebevel te kunnen uitvaardigen, net zoals de terrorismewetgeving zou zijn gebruikt om verzoekers oom en grootvader te arresteren. Daarnaast voegt verzoeker tevens een kopie van een lidkaart van zijn grootvader, die volgens hem bewijst dat zijn grootvader leider was van een soennitische clan en dat zijn familie hierdoor bijzonder gevisieerd wordt.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker geeft thans te kennen dat hij op het ogenblik van zijn gehoor reeds op de hoogte was van “geruchten” dat hij gezocht wordt door de autoriteiten, maar dat hij daar toen niets over heeft gemeld omdat hij daar zelf niet zeker van was, geen elementen had om het te bewijzen en bang was dat dit de beoordeling van zijn asielaanvraag in negatieve zin zou beïnvloeden. Echter, deze uitleg verklaart noch verschoont waarom verzoeker informatie die nochtans van fundamenteel belang is voor de inschatting van het risico op vervolging dan wel reële schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst achterhoudt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor wél aangegeven dat de arrestatie van zijn grootvader volgens hem te maken had met het feit dat hij een stamhoofd en een soenniet was, niettegenstaande dit een louter vermoeden bleek te zijn dat verzoeker evenmin aan de hand van bewijskrachtige elementen kon staven. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt wanneer deze zich voordoen. Door dit te weigeren trekt hij de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert hij de asielinstanties om zich een zo volledig en waarheidsgetrouw mogelijk beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. Bovendien doet verzoeker zodoende afbreuk aan de authenticiteit van voormeld arrestatiebevel, dat immers moet aantonen dat hij daadwerkelijk wordt gezocht. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker geen zicht biedt op de precieze omstandigheden waarin hij een kopie van dit arrestatiebevel zou hebben gekregen. Hij stelt immers niet meer dan dat dit via kennissen van de broers van de vrouw van zijn oom zou zijn gebeurd, hetgeen een bijzonder summiere en vage aanduiding is die geenszins kan overtuigen. Dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoeker geen origineel arrestatiebevel neerlegt maar slechts een fotokopie daarvan en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de lidkaart van verzoekers grootvader, dient te worden vastgesteld dat deze – nog daargelaten de vaststelling dat het hier eveneens een fotokopie betreft – opmerkelijke spellingsfouten bevat (“Cheif Of tribe”, “AL.doura”) die doen twifelen aan de authenticiteit van deze kaart. Zelfs indien wordt aangenomen dat deze kaart getuigt van het feit dat verzoekers grootvader leider is geweest van een belangrijke soennitische clan, kan niet worden ingezien hoe dit document bewijst dat verzoekers familie tot op heden gevisieerd wordt omwille van de positie die zijn grootvader, die meer dan een jaar geleden is gestorven, ooit heeft bekleed.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling

dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden 405 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker aangehaalde en geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. In casu ligt recentere landeninformatie voor.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot elk van de elementen die door verzoeker worden ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag terdege wordt gemotiveerd waarom verzoeker er niet in slaagt een individuele en persoonsgerichte vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de arrestatie van zijn grootvader eind 2009 in verband bracht met het feit dat hij het stamhoofd (sheikh) zou zijn geweest en tot de soennitische gemeenschap behoorde. Verzoekers grootvader zou zijn aangeklaagd door een geheime informant (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker brengt evenwel geen enkel concreet element aan dat zijn algemene beweringen kan staven. In zoverre verzoeker zich beroept op de door zijn broer neergelegde gerechtelijke documenten aangaande zijn grootvaders vrijlating, moet worden vastgesteld dat het hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten voorgaande vaststelling, blijkt uit deze documenten niet dat verzoekers grootvader ooit ten onrechte beschuldigd werd van betrokkenheid bij terroristische activiteiten omwille van het feit dat hij het stamhoofd is van een soennitische stam. In zoverre uit algemene informatie van Amnesty International blijkt dat soennitische mannen in Irak een risico lopen om op arbitaire gronden te worden vastgehouden op beschuldiging van terrorisme, kan verzoekers verwijzing hiernaar niet volstaan om zijn vermoedens aangaande de achterliggende motieven van zijn grootvaders arrestatie en vasthouding te staven (stuk 19 gevoegd bij het verzoekschrift). Het gegeven dat verzoekers grootvader vier jaar zou zijn opgesloten en dit zonder dat hij officieel zou zijn vervolgd is op zich geen aanwijzing dat hij omwille van zijn positie binnen de Dulaimi-stam of zijn soennitische achtergrond persoonlijk zou zijn geviséerd of vervolgd. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekers grootvader reeds meer dan twee jaar geleden werd vrijgelaten en hierdoor na zijn vrijlating geen problemen meer zou hebben gekend. Dat zijn grootvader uiteindelijk zou zijn gestorven aan een ziekte die hij tijdens zijn detentie had opgelopen, is tevens een algemene bewering die verzoeker niet staft. Nog daargelaten de vaststelling dat de neergelegde overlijdensakte een fotokopie is en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, blijkt de vermelding van de overlijdensoorzaak op dit document niet leesbaar (administratief dossier broer, stuk 15, Documenten, nr. 7). Waar verzoeker opwerpt dat het feit dat zijn grootvader met rust gelaten werd geen argument kan zijn om de afwezigheid van vervolging aan te tonen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitleg biedt waarom zijn grootvader gedurende vier jaar opgesloten zou zijn geweest, merkt de Raad op dat dat het aan verzoeker is om zijn asielmotieven met concrete en pertinente feiten en elementen te onderbouwen derwijze een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Dient evenwel te worden besloten dat verzoeker geen concrete incidenten aanhaalt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk geviséerd werd in verband met de aanhouding en detentie van zijn grootvader of dat hij als gevolg daarvan zelf in de problemen is gekomen.

Volgens verzoekers verklaringen was de beslissing om naar Syrië te trekken het gevolg van de bedreiging die zijn vader eind 2005 zou hebben ontvangen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Het gegeven dat verzoeker en zijn familie in Syrië door UNHCR de vluchtelingenstatus kregen toegewezen in 2009 toont niet aan dat zij in Irak daadwerkelijk werden bedreigd en vervolgd in de zin van de Conventie van Genève. Informatie aanwezig in het administratief dossier wijst erop dat vanaf februari 2007 tot maart/april 2010 personen afkomstig uit Zuid- en Centraal-Irak door UNHCR in Syrië *prima facie* als vluchteling werden erkend. Verzoeker toont niet aan dat in zijn geval en dat van zijn familie wel een individuele beoordeling van de asielmotieven zou hebben plaatsgevonden op basis waarvan hun de vluchtelingenstatus zou zijn toegekend. Het gegeven dat de aanvraag tot hervestiging (*resettlement*) in de Verenigde Staten niet werd afgewezen omdat verzoeker en zijn familie niet als 'vluchteling' zouden kwalificeren in de zin van de Conventie van Genève maar wel om veiligheidsredenen, neemt niet weg dat de Verenigde Staten zich blijkens het relevante document niet hebben uitgesproken over de vraag of verzoeker en zijn familie al dan niet een gegronde vrees voor vervolging hadden ten tijde van het nemen

van de beslissing aangaande hun hervestiging. Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van UNHCR en de “weigering resettlement door de VS” kunnen hier geen ander zicht op werpen.

Waar verzoeker stelt dat hij en zijn familie in 2014 genoodzaakt waren Syrië te verlaten nadat hij aangevallen was geweest met een mes, merkt de Raad op dat het hier een eenmalig incident betreft dat zich buiten verzoekers land van herkomst voordeed en bovendien van louter criminele aard blijkt – de aanvallers hadden het gemunt op verzoekers gsm –, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker Syrië moest verlaten uit vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van het conflict in Syrië in 2014 en van de mogelijke implicaties van dit conflict voor het leven of de persoon van verzoeker en zijn familie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zij gedwongen werden om zich opnieuw in Bagdad te vestigen. Verzoeker heeft bovendien bevestigd dat hij na zijn terugkeer uit Syrië geen persoonlijke problemen meer heeft meegemaakt in Bagdad, noch blijken hij of zijn familieleden nog problemen te hebben ondervonden omwille van incidenten die zich daar vóór of tijdens hun verblijf in Syrië hebben voorgedaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 12-14). Er zijn blijkens het administratief dossier geen concrete elementen in hoofde van verzoeker die kunnen rechtvaardigen of verklaren dat hij na zijn terugkeer naar Bagdad ondergedoken leefde en elk contact met anderen angstvallig vermeed. Aan de vrees dat de autoriteiten verzoeker en zijn familie misschien zouden arresteren omdat zij zich niet zouden hebben geregistreerd sinds hun terugkomst uit Syrië hecht de Raad geen enkel geloof. Het gegeven dat verzoeker er in geslaagd is zijn land van herkomst via de luchthaven van Bagdad en in het bezit van een eigen geldig paspoort te verlaten, doet afbreuk aan de stelling dat hij door de Iraakse autoriteiten zou worden gevisieerd. Dat hij geen contact had met niemand en verborgen bleef staat overigens in contrast met zijn verklaring dat zij gezien werden toen zij een paar keer naar buiten gingen om iets te kopen of naar de winkel te gaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 12).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch attest dat verzoekers broer heeft neergelegd omtrent het incident in Syrië alsmede naar de documenten die verzoekers broer heeft neergelegd. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar exact dezelfde documenten verwijst als deze die door zijn broer werden neergelegd waaronder de voedselrantsoenkaart (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Hoe dan ook, moet worden opgemerkt dat het gegeven dat op deze kaart zou vermeld staan dat verzoeker, zijn vader en zijn broer afwezig zijn en dat enkel zijn moeder werd vermeld als aanwezig en eten ging halen, de Raad niet inzielt op welke wijze dit een indicatie meebrengt van de vrees van verzoeker in Bagdad. Indien verzoeker en zijn familie daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterden is het niet aannemelijk dat zij zijn moeder erop uitstuurden om voedsel te gaan halen gelet op het risico dat dit voor hen zou kunnen meebrengen. Het argument dat zijn vader ook vreesde voor vervolging in Irak en zich sindsdien in Turkije bevindt kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De vaststelling dat Irakese asielzoekers in 2009 in principe *prima facie* als vluchteling werden erkend in Syrië door UNHCR is geenszins strijdig met het aanvaarden van de feiten die eind 2005 zouden hebben plaatsgevonden en waarbij verzoekers vader zou zijn bedreigd door een groepering die samenwerkte met Al-Qaeda. Hieruit blijkt enkel dat UNHCR niet per definitie persoonlijke vervolging als maatstaf nam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan Irakese personen, maar dat het feit afkomstig te zijn uit Irak volstond voor de erkenning als vluchteling. Aldus wordt niet ontkend dat de voorgehouden problemen van verzoekers vader zich mogelijks hebben voorgedaan. De leeftijd van verzoeker op dat moment kan hier aldus niet dienstig worden opgeworpen. Het weze hier evenwel herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van voormelde feiten actueel vervolging dient te vrezen in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, zijn behoren tot de soennitische minderheid in Bagdad en informatie waaruit blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjjiitische milities, blijkt uit de informatie in het dossier dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Aldus dient verzoeker aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoekers broer verklaarde niet af te weten van bepaalde

milities die actief waren in zijn wijk en dat hij *“niet zoveel zicht had op de milities en hun activiteiten daar”* (stuk 17, Landeninformatie, nr. 4, gehoorverslag broer, p. 8). Ook ontkenden zowel verzoeker als zijn broer persoonlijke problemen te hebben gekend in de periode dat zij in Bagdad verbleven (stuk 17, Landeninformatie, nr. 4, gehoorverslag broer, p. 20; stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De verwijzing naar zijn grootvader en oom kan dan ook niet volstaan teneinde een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat het logisch is dat hij vreesde voor zijn leven of om gearresteerd te worden omdat er iemand naar hen geïnformeerd had kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet worden aangemerkt als een daad voor vervolging, te meer daar verzoeker aangaf dat er met de man van zijn tante niets is gebeurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 13) en zijn broer eveneens aangaf nadien niets meer te hebben gehoord van deze personen, hij hierdoor geen problemen gekend heeft en ook zijn tante en haar man hierdoor niets meegemaakt hebben (stuk 17, Landeninformatie, nr. 4, gehoorverslag broer, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met alle informatie van het administratief dossier noch met alle verklaringen van verzoeker. Dat in de bestreden beslissing geen incoherenties of tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer, doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk maakt.

In zijn aanvullende nota van 12 oktober 2016 beweert verzoeker dat hij nog voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geruchten had gehoord dat hij gezocht werd via de vrouw van zijn oom, die broers zou hebben die voor de regering werken. Verzoeker stelt hieromtrent niets te hebben verteld omdat hij niet zeker zou zijn geweest en geen bewijselementen zou hebben gehad van wat hij aanvoerde. Hij zou bang zijn geweest dat dit nadelige gevolgen zou hebben voor zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker had zijn tante hem verteld dat ze naar de rechtbank was geweest na de dood van zijn grootvader om de erfenis te regelen. Daar zou haar gezegd zijn dat verzoekers vader en zijn zonen niets zouden krijgen omdat ze gezocht worden. De vrouw van verzoekers oom, haar door verzoeker gevraagd om te proberen meer informatie te verkrijgen, zou via kennissen van haar broers aan een kopie van een arrestatiebevel zijn geraakt. Volgens verzoeker is het duidelijk dat dit arrestatiebevel, dat door hem wordt gevoegd, valse beschuldigingen bevat. Daarin wordt verwezen naar het artikel 221 van het Iraakse strafwetboek, dat betrekking zou hebben op het organiseren van verboden betogingen en volgens verzoeker als excuus werd aangewend om het arrestatiebevel te kunnen uitvaardigen, net zoals de terrorismewetgeving zou zijn gebruikt om verzoekers oom en grootvader te arresteren. Daarnaast voegt verzoeker tevens een kopie van een lidkaart van zijn grootvader, die volgens hem bewijst dat zijn grootvader leider was van een soennitische clan en dat zijn familie hierdoor bijzonder geïsoleerd wordt.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker geeft thans te kennen dat hij op het ogenblik van zijn gehoor reeds op de hoogte was van *“geruchten”* dat hij gezocht wordt door de autoriteiten, maar dat hij daar toen niets over heeft gemeld omdat hij daar zelf niet zeker van was, geen elementen had om het te bewijzen en bang was dat dit de beoordeling van zijn asielaanvraag in negatieve zin zou beïnvloeden. Echter, deze uitleg verklaart noch verschoont waarom verzoeker informatie die nochtans van fundamenteel belang is voor de inschatting van het risico op vervolging dan wel reële schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst achterhoudt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor wél aangegeven dat de arrestatie van zijn grootvader volgens hem te maken had met het feit dat hij een stamhoofd en een soenniet was, niettegenstaande dit een louter vermoeden bleek te zijn dat verzoeker evenmin aan de hand van bewijskrachtige elementen kon staven. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt wanneer deze zich voordoen. Door dit te weigeren trekt hij de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert hij de asielinstanties om zich een zo volledig en waarheidsgetrouw mogelijk beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. Bovendien doet verzoeker zodoende afbreuk aan de authenticiteit van voormeld arrestatiebevel, dat immers moet aantonen dat hij daadwerkelijk wordt gezocht. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker geen zicht biedt op de precieze omstandigheden waarin hij een kopie van dit arrestatiebevel zou hebben gekregen. Hij stelt immers niet meer dan dat dit via kennissen van de broers van de vrouw van zijn oom zou zijn

gebeurd, hetgeen een bijzonder summiere en vage aanduiding is die geenszins kan overtuigen. Dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoeker geen origineel arrestatiebevel neerlegt maar slechts een fotokopie daarvan en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de lidkaart van verzoekers grootvader, dient te worden vastgesteld dat deze – nog daargelaten de vaststelling dat het hier eveneens een fotokopie betreft – opmerkelijke spellingsfouten bevat (*"Cheif Of tribe", "AL.doura"*) die doen twifelen aan de authenticiteit van deze kaart. Zelfs indien wordt aangenomen dat deze kaart getuigt van het feit dat verzoekers grootvader leider is geweest van een belangrijke soennitische clan, kan niet worden ingezien hoe dit document bewijst dat verzoekers familie tot op heden gevisieerd wordt omwille van de positie die zijn grootvader, die meer dan een jaar geleden is gestorven, ooit heeft bekleed.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden

enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan

door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden 405 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF